

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 21ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟΥΣ ΩΚΕΑΝΟΥΣ...

...διεθνής η έκθεση του εκσυγχρονισμού και της εκμετάλλευσης

“ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ, ανάπτυξη, κοινωνική προδοσία” ήταν οι λέξεις-κλειδιά που χαρακτηρίσαν την, σε γενικές γραμμές αναμενόμενη ομιλία του πρωθυπουργού στην 60η ΔΕΘ. Οι λέξεις αυτές που έχουν λάβει πλέον μυθικές διαστάσεις και μαγικές ιδιότητες, αποτελούν την προμετωπίδα της βίβλου κυβερνητικών στελεχών, τεχνικών και τεχνοκρατών της εξουσίας, κεφαλαιοκρατών, αφεντικών, αλλά και συνδικαλιστών και “προοδευτικών” πολιτικών. Είναι τουλάχιστον αξιοσημείωτο να παρατηρήσουμε πως η γλώσσα της εξουσίας και των χειραγωγών αποκτά μια συνολικότητα, ομοιογένεια και διεισδυτικότητα ικανή να εγγράψει στην κοινωνική συνείδηση προτάγματα ξένα προς τα συμφέροντα της κοινωνίας.

Η πρωθυπουργική ομιλία στη ΔΕΘ χωρίς βέβαια να αποτελεί το συνολικό σχέδιο ανάπτυξης και αναδιάρθρωσης του ελληνικού καπιταλισμού μπορεί να αποδώσει ένα γενικό περίγραμμα των στρατηγικής σημασίας επιλογών των κυρίαρχων. Μπορούμε δηλαδή να παρατηρήσουμε τους βασικούς άξονες της αναδιάρθρωτικής πολιτικής για τη μετεξέλιξη της οικονομίας, των παραγωγικών δομών, των εργασιακών και κοινωνικών σχέσεων, αλλά και για τη βελτίωση των όρων κυριαρχίας του κράτους και των κεφαλαιοκρατών πάνω στην κοινωνία.

Διακηρύξεις κοινωνικής ειρήνης και συναίνεσης

Αν η κυβέρνηση της ΝΔ χρησιμοποιούσε τη γλώσσα της επιβολής για τη διεκπεραίωση των νεοφιλελεύθερων σχεδίων της, η κυβέρνηση του Πασόκ χρησιμοποιεί κυρίως την επίκληση της συναίνεσης για την προώθηση και την εδραίωση της αναδιάρθρωτικής πολιτικής της. Ετσι δια στόματος πρωθυπουργού “πρέπει όλοι (κυβέρνηση, παραγωγικές τάξεις, κοινωνικοί φορείς και πολιτικές δυνάμεις) να πετύχουμε τους στόχους του προγράμματος σύγκλισης, για τη μείωση του πληθωρισμού και τη δημοσιονομική εξυγίανση, ώστε να συμμετέχουμε απρόσκοπτα στις ευρωπαϊκές εξελίξεις... Να δημιουργήσουμε εκείνη την παραγωγική βάση που θα είναι ικανή να αντιμετωπίσει την παγκοσμιοποίηση των αγορών και έναν ξέφρενο αγώνα ανταγωνισμού”. Η γλαφυρότητα αυτού του λόγου δεν αφήνει και πολλά περιθώρια σχολιασμού. Ο μέγας οικονομολόγος και φωτισμένος ηγέτης ζητά για άλλη μια φορά την απρόσκοπτη συνεργασία της “αταξικής” ελληνικής κοινωνίας για την επίτευξη του καλού όλων μας στην “χώρα του σοσιαλισμού”. Μόνο που οι κοινωνικοί αγώνες και αντιστάσεις, αλλά και η ίδια μας η αξιοπρέπεια θα πρέπει να γίνουν η καύσιμη ύλη για τη θετική πο-

ρεία του οχήματος της ελληνικής οικονομίας, για την περαιτέρω πτώση του πληθωρισμού κάτω από 8% και τη γενικότερη βελτίωση των οικονομικών μεγεθών.

Διευθετήσεις

Διευθέτηση προβληματικών, μετοχοποίηση των επιχειρήσεων που ελέγχονται από το Δημόσιο. Και ενώ στα λόγια έχουμε κοινωνική ειρήνη στην πράξη αυτές τις μέρες βιώνουμε μια ακόμα επίθεση των κεφαλαίων με κλείσιμο των ναυπηγείων Ελευσίνας και μιας σειράς βιομηχανιών σε όλη την Ελλάδα που αποσκοπεί - όπως γράφτηκε και σε άρθρο του προηγούμενου φύλλου της εφημερίδας - κυρίως στο χτύπημα των συλλογικών αντιστάσεων που αναπτύχθηκαν στις μεγάλες βιομηχανίες τα προηγούμενα χρόνια. Η δυστομία στην εξεύρεση λύσης και η απί-

Συνέχεια στη σελίδα 3

Προς τους άντρες και τις γυναίκες που συγκεντρώθηκαν στη Brescia της Ιταλίας, αλληλέγγυοι με τον αγώνα στην Chiapas, στο Μεξικό. Προς όλους τους λαούς του πλανήτη.

Αδέρφια, στο όνομα όλων των ανδρών, των γυναικών, των παιδιών και των ηλικιωμένων του Ζαπατιστικού Στρατού σας χαιρετώ και εκφράζω την επιθυμία τα αποτελέσματα της συνάντησης να είναι θετικά.

Ξέρουμε ότι έχουμε αδέρφια σε άλλες χώρες και ηπείρους. Μας ενώνει μια παγκόσμια τάξη που καταστρέφει κουλτούρες και έθνη. Ο μεγάλος διεθνής εγκληματίας, το χρήμα, έχει ένα καινούργιο όνομα που αντανάκλα την ανικανότητα της Εξουσίας για να δημιουργήσει κάτι νέο. Αυτή τη στιγμή διεξάγεται ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος. Είναι ένας πόλεμος ενάντια σε όλους τους λαούς, ενάντια στην ανθρώπινη ύπαρξη, ενάντια στην κουλτούρα, ενάντια στην ιστορία. Είναι ένας πόλεμος που διευθύνεται από μια χούφτα οικονομικά κέντρα χωρίς πατρίδα, χωρίς ηθική. Είναι ένας πόλεμος διεθνής: το χρήμα ενάντια στην ανθρωπότητα. Η νέα οικονομική τάξη έχει προκαλέσει περισσότερο θάνατο και περισσότερη καταστροφή από τους μεγάλους παγκόσμιους πολέμους. Η φτώχεια και ο θάνατος που όλο και πληθαίνουν μας κάνουν αδέρφια. Μας ενώνει το ανικανοποίητο, η ανυπακοή, η διάθεση να κάνουμε κάτι, η ανυποταξία. Η ιστορία που γράφεται από την Εξουσία μας διδάξε ότι έχουμε χάσει, ότι ο κυνισμός και

Συνέχεια στη σελίδα 6

ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟ

Πανελλαδική συνάντηση...

...για το Δύκτιο και τη μετεξέλιξη της εφημερίδας. Οι πρώτες εκτιμήσεις των συναστίσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη το προηγούμενο Σαββατοκύριακο.

Σελ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΡΓΗΣ

Όσο υπάρχουν άνθρωποι...

“Το επόμενο γράμμα απ’ το Ηράκλειο δε θα το υπογράψω μόνος μου, θα το υπογράφουν πολλοί... Και τότε βέβαια θα υπάρξει ένα νέο στοίχημα...”

Σελ. 3

ΕCOM '95

Αντιμιλιταριστική δράση

Οι εργασίες και τα αποτελέσματα του συνεδρίου. Θέσεις για την αντιμιλιταριστική δράση ενόψει της δίκης του Ν. Καρανίκα (5/10 Θεσσαλονίκη).

Σελ. 4

ΕΞΟΝΤΩΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ πραγματοποιήθηκε στις Σέρρες η δίκη του Γιώργου Κρητικόπουλου που είχε συλληφθεί στις 21 Μάρτη 1995 όταν, μετά το τέλος πορείας αλληλεγγύης στους ζαπατίστας, μικρή ομάδα ατόμων προσπάθησε να επιτεθεί με μολότωφ στις εγκαταστάσεις της ΔΕΘ. Ο Γιώργος Κρητικόπουλος θεωρήθηκε ένοχος για δύο κακουργήματα: κατοχή εκρηκτικών υλών και πρόκληση σωματικών βλαβών, καθώς και για τρία πλημμελήματα: αντίσταση κατά της αρχής κλπ. Καταδικάστηκε σε ποινή 12 χρόνων και 40 ημερών! Η εξοντωτική ποινή ήταν αποτέλεσμα της σύνθεσης

του δικαστηρίου, αλλά και της επιλογής της ποινικής προσέγγισης στην υπόθεση από πλευράς της υπεράσπισης του Κρητικόπουλου και του οικογενειακού του περιβάλλοντος, ενώ ο ίδιος, κατά την διάρκεια της δίκης, κράτησε μια πιο πολιτική στάση, δηλώνοντας άλλωστε ότι είναι αναρχικός. Στην περίοδο πριν τη δίκη του Κρητικόπουλου, ουσιαστικά δεν αναπτύχθηκε κάποια κινηματική δραστηριότητα σε σχέση με την υπόθεση. Αυτό ήταν αποτέλεσμα μιας σειράς από αιτίες και οπωσδήποτε από αυτό το γεγονός προκύπτουν για όλους και κάποιες ευθύνες. Η συζήτηση για τις τελευταίες, όμως σίγουρα δεν

είναι της στιγμής. Αυτό που τώρα είναι όχι απλά επιτακτικό, αλλά ουσιαστικά κατόπιν εορτής, είναι η κινηματική δραστηριοποίηση για την απελευθέρωση του Γιώργου Κρητικόπουλου. Πρέπει να επισπευθεί το εφετείο του και να ανατραπεί η (γελοία στα επιχειρήματα της αλλά τραγική για τον 22χρονο Γιώργο) εκδικητική απόφαση. Να τονίσουμε ακόμα ότι ο Κρητικόπουλος βρίσκεται σε άθλια οικονομική κατάσταση και είναι απαραίτητη η τακτική αποστολή χρημάτων

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΣΥΝΕΝΟΧΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ...

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ε.

★ Τριακόσιοι κρατούμενοι της τρίτης πτέρυγας του Κορυδαλλού αρνήθηκαν να παραλάβουν το φαγητό τους διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες κράτησής τους. Όλα έληξαν "αίσίως" με τον ακίνδυνο τρόπο κατάθεσης υπομνημάτων.

Το θέμα των φυλακών ωστόσο δεν λήγει αίσίως. Εξεγέρσεις κρατουμένων στα κολαστήρια ανά την Ελλάδα και ανά τον κόσμο καθημερινά γίνονται. Για να μην ξεχνάμε ότι εκτός από την απέραντη φυλακή στην οποία ζούμε φωνές απεγνωσμένες προσπαθούν να ακουστούν απ' ό,τι χειρότερο και εκτρωματικό έφτιαξε η ανθρώπινη κοινωνία, τις φυλακές.

★ "Πιο ελεύθερος ο κόσμος", "πιο ελεύθερες οι γυναίκες" μετά την παγκόσμια συνδιάσκεψη στο Πεκίνο. Σε κάτι μικρολεπτομέρειες μόνο διαφώνησαν οι συμμετέχουσες με το Βατικανό και τις αυστηρά ρωμαιοκαθολικές χώρες, Αργεντινή, Γουατεμάλα και τις μουσουλμανικές βέβαια. Όπως το αν οι γυναίκες έχουν όντως δικαίωμα στο κορμί τους, στον έρωτα, στις αμβλώσεις...

★ Δικαιούμαστε τον τίτλο ημής ότι ανήκουμε σαν λαός κατά το ήμισυ στην Ανατολή και με το παραπάνω αφού εγκλήματα "τιμής" ακόμα μας χαρακτηρίζουν. Τρεις γυναίκες δολοφονήθηκαν την βδομάδα που μας πέρασε από τους συζύγους τους γιατί ζούσαν με άλλους. Βέβαια όταν κάτι σου ανήκει δεν μπορείς να το χάνεις ούτε να το παραχωρείς. Όμως δεν θα ήταν πιο απλό να τις συγχωρούσαν;

★ Αγωνία το Economist για το θεσμό της οικογένειας ο οποίος εξαφανίζεται. Τα διαζύγια πολλαπλασιάζονται, οι μητέρες μεγαλώνουν μόνες τα παιδιά τους, με λίγα λόγια "η κοινωνία διαλύεται". Το φαινόμενο αυτό είναι βέβαια απώροια μιας οικονομικής και κατ'επέκταση κοινωνικής απελευθέρωσης των γυναικών, είναι απόδειξη ότι η φυσική κατάσταση των πραγμάτων δεν είναι η οικογένεια ή η πυρηνική οικογένεια των καιρών μας. Δεν είναι όμως έκφραση ελευθερίας παρά της μοναξιάς που μαστιάζει τις σύγχρονες κοινωνίες.

★ Καινούρια "σκούπα" των "άθλιων" και πολύχρωμων μικροπωλητών από το Μοναστηράκι επιχείρησαν οι "υγεινιστές" του δήμου αθηναίων. Βέβαια. Να πάει χαμένος τόσος κόπος για μια καθαρή, εξευγενισμένη, πολιτισμένη πρωτεύουσα;

★ "Η περιφερειακή τηλεόραση εισήλθε σε μια φάση δυναμικής παρουσίας στα τηλεοπτικά δρώμενα". Απ' την πρώτη συνάντησή της ΕΠΕΚ. Τρέμετε μεγάλα κανάλια. Δυναμική επέμβαση στην αισθητική μας.

★ Στη Γαλλία απαγορεύεται πια η επαιτεία, προς ανακούφιση των κατοίκων μετά από την μεγάλη αύξηση των, όπως κομψά τους αποκαλούν, "χωρίς σταθερή κατοικία". Μερικοί δήμαρχοι μάλιστα απαγόρευσαν την κατανάλωση οινόπνευματων ποτών σε δημόσιους δρόμους και δίνουν ποινικά όρους παρεμποδίζουν την κυκλοφορία κοιμώμενοι στα παγκάκια στους δρόμους. Μια παγερή εικόνα του κόσμου μας που αποδεικνύεται ανελέητος σε όσους με τον τρόπο ζωής τους τον αμφισβητούν και κάνουν τους "ζωντανούς νεκρούς" ενταγμένους σ' αυτόν να αισθάνονται ασφαλείς.

Γιουγκοσλαβία: ένα διαρκές έγκλημα

Η ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ μιας μαζικής ταυτότητας στη θέση της ατομικής μπορεί να εγκυμονεί κινδύνους, εξυπηρετώντας τους έχοντες την εξουσία και τον πλούτο, δεν κωδικοποιεί όμως το αίμα και τη βία με τον τρόπο - και το μέγεθος - που επιτελεί η εθνικοθηρησκευτική ταυτότητα, η εκπορευόμενη μάλιστα από πολιτικούς ηγέτες και στρατάρχες. Και ο πρόεδρος της Κροατίας Φράνκο Τούτζμαν - ένας από τους πρωταγωνιστές της γιουγκοσλαβικής τραγωδίας - έχει ήδη δώσει στον εαυτό του τον τίτλο "βρόβνικ" δηλαδή στρατάρχη. Από τον Ιούνιο του 1991 που η Κροατία και η Σλοβενία κηρύσσουν την ανεξαρτησία τους όλοι γνωρίζουν ότι αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση μιας προπαγανδιστικής, έντεχνα σχεδιασμένης, υπαγορευμένης από γιουγκοσλαβικά και διεθνή κέντρα εξουσίας. Η διαδικασία παραγωγής εθνικού μίσους ενεργοποιείται και τα παιχνίδια εξουσίας, ζωνών επιρροής και οικονομικοπολιτικών συμφερόντων αγγαίζονται από τους προπαγανδιστές των ΜΜΕ καθιστώντας τα ουδόλως αναγνωρίσιμα. Για την τετράχρονη ανθρωποφαγία των σέρβων με τους κροάτες φτάνει η προαιωνία έχθρα των δύο λαών, που βρήκε την δραματική της έκφραση στον β' παγκόσμιο πόλεμο με τους χιλιάδες νεκρούς σέρβους και τους φασίστες

κροάτες Ουστάσι. Το μίσος των σέρβων ή των κροατών με τους βόσνιους οφείλεται στο φόβο ισλαμικού φονταμενταλισμού (!) στην καρδιά της Ευρώπης, αναχαίτιση του οποίου θα αποτελέσει η Μεγάλη Ορθόδοξη Σερβία ή η Μεγάλη Καθολική Κροατία. Οι λόγοι της γιουγκοσλαβικής τραγωδίας κραταιοί και δικαιολογημένοι. Ποιός εξάλλου γνωρίζει ότι από δημοσκόπηση τους 1989 στην τότε ενιαία γιουγκοσλαβία, προκύπτει ότι ανάμεσα στις εθνικές ομάδες που την αποτελούσαν όχι μόνο δεν υπήρχε μίσος αλλά ούτε εθνική προκατάληψη (μια κάποια αντιπαλότητα εντοπίστηκε ανάμεσα σε αλβανούς και σέρβους, αλλά ανάμεσα στους σημερινούς εμπόλεμους ήταν ουσιαστικά ανύπαρκτη). Ποιός γνωρίζει ότι την παραμονή της έναρξης του πολέμου στη Βοσνία, στις 6 Απριλίου 1992 η μεγαλύτερης διαδήλωση των κατοίκων του Σερράγεβο για την ειρήνη, μεταδόθηκε χωρίς εικόνα από την σέρβικη τηλεόραση με το σχόλιο: "Οι αποκαλούμενες ειρηνευτικές δυνάμεις συγκεντρώθηκαν με την πρόθεση να ανατρέψουν την υπάρχουσα κυβέρνηση και να σχηματίσουν νέα η οποία θα συνεχίζει την πολιτική του κόμματος της Δημοκρατικής Δράσης" (του Α. Ιζεμπέκοβιτς). Η ιστορική διαστρέβλωση, τα μυθεύματα, οι χαλκευμένες ειδήσεις, και τα προπαγανδιστικά φιλαναφηματα, όπλα στα χέρια των εξουσιαστών του Πάλε, του Ζάγκρεμπ, και του Βελιγραδίου, για την καλλιεργούμενη εθνικιστική και θρησκοληπτική διχόνοια. Τα αποτελέσματά απτά. Παιδιά κροατών να βρίζουν και να πετροβολούν τα παρμπρίζ των αποχωρούντων εξαθλιωμένων σέρβων προσφύγων από την Κράινα που κατευθύνονται στην Μπάνια Λούκα (από όπου το 1992 είχαν φύγει 500.000 κροάτες και μουσουλμάνοι πρόσφυγες), γυναίκες μουσουλμάνες να βιάζονται και στην συνέχεια να αναγκάζονται να φιλήσουν τον σταυρό χριστιανών, και κομματάρχες ενταγμένοι στον "εθνικό αγώνα" να δηλώνουν κυνικά: "τους κροάτες θα σφάζουμε με σκουριασμένα κοντάκια για να μην ξέρει κανείς αν πέθαναν από σφαίρα ή από σφαγή" (Σέσελι στη τηλεόραση Πολίτικα). Ουαί τοις ηττημένοις λελεγε ο Ρωμαίος ιστοριογράφος Τίτος Λίβιος αποχτώντας μια διαχρονική επικαιρότητα. Ο ηττημένος όμως στον πόλεμο είναι ο γιουγκοσλαβικός (νοτιοσλαβικός) λαός, με τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, τα εκατομμύρια των προσφύγων τους σακατεμένους και τους ξεκληρισμένους. Και νικητής, οι ισχυροί που προκειμένου να μεγεθύνουν τον πλούτο και την εξουσία δεν ορρωδούν μπροστά σε κανένα έγκλημα. Εν ψυχρώ εκτελέσεις αιχμαλώτων, καταστροφή ολόκληρων χωριών, εθνικές εκκαθαρίσεις, βομβαρδισμός αμάχων. Οι πρόσφατες Νατοϊκές επιδρομές και οι εν εξελίξει διαπραγματεύσεις - ανεξάρτητα από το λυσίτελές ή όχι του χαρακτήρα τους - δεν σηματοδοτούν παρά μια καμπί στο γιουγκοσλαβικό

κό, όχι όμως και το τέλος του. Γιατί οι πραγματικοί πρωταγωνιστές του πολέμου που συνοψίζονται στο όνομα "Ομάδα επαφής για το βοσνιακό" (ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία, Ρωσία) έχουν ένα και μοναδικό κίνητρο δράσης: την όσο το δυνατόν καλύτερη εξυπηρέτηση των δικών τους οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων, και τη μέγιστη εξουθένωση των εμπόλεμων μερών που τα καθιστά άκρως εξαρτημένα. Και το μέγα υπερόπλο τους είναι ο εθνικισμός και η θρησκομανία. Η πιθανότητα να τελεσφορήσει η αμερικανική πρωτοβουλία διχοτόμησης (ουσιαστικά) της Βοσνίας και η σταδιακή ενσωμάτωση των τμημάτων στη σερβία και την κροατία, δεν είναι απίθανη. Η πυριτιδαποθήκη όμως μπορεί να εκραγεί στη Βοιβοδίνα από την συγγραφική μειονότητα, στο Κοσσυφοπέδιο από τους αλβανόφωνους ή στο Βούκοβαρ και την Μπαράνια (ανατολική Σλαβονία) από τους κροάτες ή όπου θελήσουν οι διεκπαιρωτές της ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ με την τροφοδότηση των εθνικιστικών και θρησκευτικών φανατισμών. Εν είδη επιλόγου την αρχή για μια νέα ανθρωπότητα, που στην ελευθερία αισθάνεται να μεγαλώνουν τα φτερά της και στην κοινότητα να εφευρίσκει την αληθινή της δύναμη".

Ν.Π.
ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ «ΑΛΦΑ» ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 9 και την Κυριακή 10 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε στο στέκι στη Φιλοσοφική η συνάντηση των συντρόφων και των συντροφισσών της Βόρειας Ελλάδας που ενδιαφέρονται για την μετεξέλιξη του ΑΛΦΑ και τη συγκρότηση του Δικτύου, μια συνάντηση που είχε χαρακτήρα ανιχνευτικό και προπαρασκευαστικό, ενόψει της πανελλαδικής συνάντησης στην Αθήνα. Συμμετείχαν περίπου 40 σύντροφοι και συντροφισσες από τη Θεσσαλονίκη, την Καβάλα, τις Σέρρες και την Ξάνθη. Παρόλο που γενικά τονίστηκε η σπουδαιότητα του ΑΛΦΑ και η αναγκαιότητα της συνέχισης της έκδοσής του, ήταν φανερό ότι η πλειοψηφία των συμμετεχόντων δεν είχε επεξεργασμένες θέσεις για το Δίκτυο και τη μετεξέλιξη της εφημερίδας. Υπήρξε μια μακρά συζήτηση όπου σε γενικές γραμμές εκφράστηκε η πρότιμη της συγκρότησης του Δικτύου στη βάση μιας χαλαρής συνεργασίας μεταξύ συντρόφων και συντροφισσών που θα μπορούσαν να οργανώσουν αυτόνομες ομάδες στήριξης στα πλαίσια μίνιμουμ συμφωνιών πάνω σε συγκεκριμένα πολιτικά ζητήματα, με τις συνέπειες που αυτό θα έχει στο χαρακτήρα και το περιεχόμενο της εφημερίδας. Με άλλα λόγια, η τρίτη έκδοχή της μετεξέλιξης του ΑΛΦΑ, όπως αυτή παρουσιάστηκε στο 10ο φύλλο της εφημερίδας, χω-

ρίς ωστόσο να επιτευχθεί ένας τελικός προσδιορισμός των ζητημάτων πάνω στα οποία πρέπει να επιδιωχθούν οι μίνιμουμ συμφωνίες. Για να αποσαφηνιστεί αυτό το σημείο, αποφασίστηκε να πραγματοποιηθούν νέες συνελεύσεις στις προαναφερόμενες πόλεις κατά την διάρκεια της εβδομάδας μέχρι την πανελλαδική συνάντηση. Αρκετά αναλυτικά συζητήθηκε η οργανωτική δομή του Δικτύου ενώ επίσης συζητήθηκαν ζητήματα και προβλήματα που ανέκυψαν κατά τη διάρκεια της έκδοσης του ΑΛΦΑ. Μεγαλύτερη βαρύτητα δόθηκε στο δημοσίευμα "Να ο καιρός των δολοφόνων" (8ο φύλλο, σελ. 6), στον τρόπο και στο ύφος της δημόσιας αντιπαράθεσης στην 5η σελίδα του ίδιου φύλλου και τέλος στα γεγονότα της 13 Μάη, ως προς τα οποία (αλλά και σαν μια γενικότερη απόφαση, μια και ανάλογα περιστατικά έχουν υπάρξει, ειδικά στην Αθήνα, πολλές φορές) συμφωνήθηκε:

1) Στο εξής να θεωρείται απαραίτητη οποιαδήποτε υποκατάσταση του πολιτικού λόγου και διαφωνίας από σωματική ή ψυχολογική βία ή ενέργειες εξευτελισμού

2) Να θεωρείται υποχρεωτική για όσους είναι μάρτυρες ανάλογων περιστατικών, η δράση για την παρεμπόδιση τους

3) Για μια αρμονική συνύπαρξη στο Δίκτυο, θεωρήθηκε απαραίτητη μια αυτοκριτική για τα γεγονότα της 13 Μάη.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ, ΔΙΚΤΥΩΣΗ

Για το Δίκτυο και την εφημερίδα

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ Σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε η διήμερη συνάντηση για τη συγκρότηση του δικτύου και τη μετεξέλιξη της εφημερίδας ΑΛΦΑ. Την πρώτη μέρα στο Πολυτεχνείο, η προγραμματισμένη και ανακοινωμένη θεματολογία δεν στάθηκε δυνατό να τηρηθεί. Κι αυτό γιατί η κουβέντα εκτράπηκε και τα πάντα επισκίασε το (για κάποιους) φλέγον ζήτημα που σχετίζεται με την υπόθεση του Χριστόφορου Μαρίνου και ξεκίνησε με την δημοσίευση του γράμματός του στο 17ο φύλλο. Γι' αυτή την κατάσταση ευθύνη φέρει κατ' αρχήν η συντακτική ομάδα της Αθήνας που δεν κατάφερε να διασφαλίσει τη διαδικασία, όλοι αυτοί που την εκτροχίασαν, αλλά και όσοι ανέχτηκαν με τη σιωπή τους την παραπάνω κατάσταση.

Την επόμενη μέρα στο λόφο του Στρέφου η κουβέντα ήταν ανιχνευτική και δεν κατέληξε σε συγκεκριμένες αποφάσεις. Παρόλα αυτά διαφάνηκε

η θέληση των ανθρώπων που ήταν εκεί για τη στήριξη και μετεξέλιξη της εφημερίδας.

ΣΗΜΕΡΑ και αύριο, 16 και 17 Σεπτεμβρίου, θα πραγματοποιηθεί στο Πολυτεχνείο, στην αίθουσα Γκίνι, η πανελλαδική συνάντηση όσων ενδιαφέρονται για το Δίκτυο και την εφημερίδα. Συμμετέχουν σύντροφοι/σες από την Θεσσαλονίκη, τη Θεσσαλία, την Καβάλα, την Πάτρα καθώς και από άλλες περιοχές με τις οποίες δεν καταρθώσαμε να έχουμε μια τελική επικοινωνία (για να τις αναφέρουμε εδώ).

Η θεματολογία του διήμερου θα είναι η ακόλουθη:

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18.00 ΔΙΚΤΥΟ: ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΣΕΓΓΙΣΗ - ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

- α) Εισηγήσεις (θα προηγηθούν ομάδες και σύντροφοι εκτός Αθήνας)
- β) Διευκρινιστικές ερωτήσεις επί των εισηγήσεων
- γ) Κριτικές τοποθετήσεις στις ει-

σηγήσεις
ΚΥΡΙΑΚΗ, 11.00 ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΟ: ΣΧΕΣΗ, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

- α) Εμπλουτισμός του πολιτικού και κοινωνικού λόγου της εφημερίδας και μετεξέλιξή της
- β) Στήριξη της εφημερίδας (οικονομική - τεχνική ενημέρωση)

Μία ώρα διάλειμμα

- γ) Κατάληξη - οργάνωση των συνεργασιών

Η συντακτική συνέλευση του «ΑΛΦΑ» στην Αθήνα

Εκδηλώσεις...

★ Την Τετάρτη 20 Σεπτεμβρίου η Κίνηση Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών από Πανεπιστήμια και Σχολές θα πραγματοποιήσει συζήτηση στην αίθουσα Γκίνι στο Πολυτεχνείο στις 6:00.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00MM ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00PM-2.00MM. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

...ΔΙΕΘΝΗΣ Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

στευτή παλινδρόμηση που χαρακτηρίζει τις κινήσεις για τη διευθέτηση των ζητημάτων των ναυπηγείων Ελευσίνας και Σκαρμαγκά αποδίδεται εν μέρει στην προσπάθεια των οικονομοτεχνικών επιτελείων να προωθήσουν εκείνη την λύση που θα έχει το μικρότερο δυνατό πολιτικό και κοινωνικό κόστος και θα δημιουργήσει τις λιγότερες κοινωνικές τριβές. Κάτι που είναι βέβαια δύσκολο μιας και οι λύσεις που προωθούνται για τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά - μετά το φιάσκο του ομίλου Καλογερίδη - είναι η εκκαθάριση εν λειτουργία και εξυπηρέτηση του πολεμικού ναυτικού ή σαν άλλη λύση, η εξαγορά του 51% από την ΕΤΒΑ και του 49% από τους εργαζόμενους ή τέλος, η προκήρυξη διεθνούς διαγωνισμού για εξεύρεση αγοραστή. Και στις τρεις όμως περιπτώσεις θα έχουμε απολύσεις αρκετών εκατομμυρίων εργαζομένων. Αλλωστε για τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά πιέζει και η Ευρωπαϊκή Ένωση που μάλιστα απειλεί με την επιβολή προστίμου 80 δισεκατομμυρίων δραχμών, επειδή η προθεσμία που δόθηκε για την εξεύρεση λύσης εξέπνευσε. Ετσι λοιπόν, μια και τα περιθώρια στενεύουν, η αποφασιστικότητα της κυβέρνησης στη συνολική διευθέτηση των ιδιωτικοποιήσεων στις επιχειρήσεις που ελέγχονται από το δημόσιο είναι δεδομένη, κάτι που άλλωστε ανακοινώθηκε και στην ομιλία στη ΔΕΘ. Οι επιχειρήσεις αυτές θα εξυγιανθούν είτε με αναδιάρθρωσεις, είτε με μετοχοποιήσεις, "οι διαδικασίες όμως αυτές θα εξυπηρετούν την ανάπτυξη και όχι ιδιωτικές ή δημόσιες ταμειακές λογικές".

Ετσι λοιπόν οι επιθέσεις των κυρίαρχων θα συνεχισθούν με αυξανόμενη ένταση και θα οδηγήσουν στο πέταγμα στο δρόμο και στην εξαθλίωση ένα κομμάτι εργαζομένων, στο χτύπημα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων και στη μετεξέλιξη και εκσυγχρονισμό των παραγωγικών δομών με τους ορθολογικότερους όρους για τους κυρίαρχους (κράτος και κεφάλαιο). Ετσι θα επιχειρηθεί επίσημα να δοθεί ένα τελειωτικό χτύπημα στα τελευταία μεγάλα και ικανά να δημιουργήσουν κάποιες υπολογίσιμες αντιστάσεις - έστω και ρεφορμιστικού χαρακτήρα - σωματεία κυρίως της ΔΕΗ και δευτερευόντως του ΟΤΕ κλπ διαμέσου των μετοχοποιήσεων.

Μέτρα για την ανεργία

Πρώρη συνταξιοδότηση, κουπόνα εργασίας σε ανέργους, νέα προγράμματα κατάρτισης για νέους ανέργους, και εθελούσια έξοδος για τους δημοσίους υπαλλήλους, είναι τα βασικά μέτρα που προωθούνται όχι βέβαια για την καταπολέμηση της ανεργίας, αλλά για την ελαστι-

κοποίηση των εργασιακών σχέσεων όπως πιο αναλυτικά υποστηρίχτηκε σε παλαιότερο φύλλο του Αλφα (φ.15/7/95, "Η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων μέσα από τα μέτρα κατά της ανεργίας"). Προωθείται δηλαδή μια νέα σύμβαση εργασίας περιορισμένου χρόνου, πιο ευέλικτη για τα αφεντικά που θα επιφέρει ριζική αλλαγή στην αγορά εργασίας μέσω του σκληρού ανταγωνισμού απέναντι στις παραδοσιακές συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων κλπ. Με το πέρας του χρόνου και την πρόωρη συνταξιοδότηση ή την εθελούσια έξοδο των εργαζομένων με τις παραδοσιακές συμβάσεις εργοδοτικές διευκολύνσεις που ξεπερνούν την ελληνική εργατική νομοθεσία, η τεράστια οικονομική καταστροφή πολλών περιοχών και η μεγαλύτερη υποβάθμιση των συνθηκών ζωής των προλεταρίων.

Διείσδυση στα Βαλκάνια

Η αξιοποίηση των δυνατοτήτων διείσδυσης στα Βαλκάνια, Ευξείνο Πόντο, Μέση Ανατολή κλπ. αποτελεί επίσης ένα πολύ σημαντικό τομέα α-

νάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού. Ήδη η οικονομική διείσδυση στα Βαλκάνια έχει ξεκινήσει από ένα ικανό αριθμό επιχειρήσεων ελληνικών συμφερόντων, όπως βιομηχανίες τροφίμων, εισαγωγικές-εξαγωγικές επιχειρήσεις κλπ. Αυτές οι επιχειρήσεις αποτελούν την αιχμή του δόρατος για την επιθετική πολιτική του ελληνικού καπιταλισμού σ' αυτή τη μεγάλη ευκαιρία που του δίνεται μετά το άνοιγμα των αγορών στα Βαλκάνια και τον Εύξεινο Πόντο. Ο ελληνικός καπιταλισμός καλείται να αξιοποιήσει τα συγκριτικά πλεονεκτήματα που διαθέτει σε σχέση με άλλες χώρες, δηλαδή την γειτνίαση με τις προαναφερθείσες περιοχές και την εδώ και αιώνες πολιτισμική ομοιότητα και επικοινωνία. Βέβαια η κοινωνικοπολιτική αστάθεια στην περιοχή κυρίως λόγω του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία αποτελεί ένα σημαντικό εμπόδιο για την επίτευξη των στόχων αυτών. Ετσι στα πλαίσια αποκατάστασης ομαλών και σταθερών διπλωματικών σχέσεων με τους γείτονες προωθείται από την έντονη πίεση των συνομιλιών με τη FYROM στη Νέα Υόρκη για το λεγόμενο μικρό πακέτο.

Αυτά είναι σε γενικές γραμμές οι κυριότεροι άξονες του σχεδίου καπιταλιστικής επίθεσης και αναδιάρθρωσης. Εχω την πεποίθηση πως τα σχέδια και η επιλογή των κυρίαρχων δεν είναι στατικά αλλά αλλάζουν, προσαρμόζονται ή και ανακόπτονται ανάλογα με τη μεγαλύτερη ή μικρότερη ένταση του κοινωνικού ταξικού πολέμου που συναντούν στο διάβα τους. Το κοινωνικό κίνημα οφείλει να ξαναμπεί στο προσκήνιο των εξελίξεων με πρωταγωνιστικό ρόλο. Οι νέες συνθήκες έντασης της εκμετάλλευσης και όξυνσης των ανισοτήτων είναι επόμενο να οδηγήσουν στο ξέσπασμα αντιστάσεων και συγκρούσεων. Ζητούμενο είναι η σύνδεση των αντιστάσεων αυτών μεταξύ τους για το συνολικό σταμάτημα της αναδιάρθρωτικής πορείας καταφέροντας έτσι ένα δυνατό χτύπημα στην αναπαραγωγή και διαιώνιση της κυριαρχίας. Αυτές θα μπορούσαν να είναι μερικές παράμετροι για τη δημιουργία ενός πιο εμπεριστατωμένου σχεδίου κοινωνικής απελευθέρωσης.

Δ.Α.

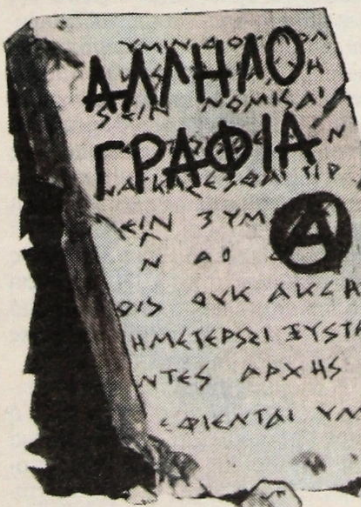
Τα μεγάλα έργα: ατμομηχανή της "ανάπτυξης"

Αυτή τη στιγμή τα μεγάλα έργα πραγματικά αποτελούν τον κυριότερο μόχλο ανάπτυξης και το μεγαλύτερο μέσο έλξης ξένων επενδύσεων, μια και ο ελληνικός καπιταλισμός δεν διαθέτει εκείνους τους παραγωγικούς τομείς που θα μπορούσαν να του εξασφαλίσουν μια αυτοδύναμη ανάπτυξη. Ενα πλήθος ευρωενωστικών πολυεθνικών ομίλων θα δραστηριοποιηθούν, θα καρπωθούν τεράστια κέρδη και θα αυξήσουν στο μέγιστο την εξάρτηση της ελληνικής οικονομίας από τα πολιτικά και οικονομικά κέντρα λήψης αποφάσεων της ΕΕ.

Η εκτέλεση των μεγάλων έργων αποτελεί για τους κεφαλαιοκράτες της ΕΕ μια σπουδαία προτεραιότητα, όχι μόνο για το άνοιγμα νέων αγορών, αλλά και για τη δημιουργία

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ: ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΙΖΕΡΙΑ

Ηράκλειο 11 Σεπτεμβρίου '95

Σύντροφοι - σύντροφισσες
Με αγωνιστικούς χαίρετισμούς.
Απ' το Ηράκλειο.

Απ' την πόλη της ξεπεσμένης χλιδής και των ανονείρευτων νεόπλουτων, των night clubs και των "λαϊκών μαγαζιών" της εκτόνωσης, του μουχλιασμένου στα μουσεία πολιτισμού και της παντελούς έλλειψης πνευμα-

τικής κίνησης (υπάρχουν και οι εκδηλώσεις: Ηράκλειο-Καλοκαίρι '95: π.χ. "καλλιτέχνες όπως Σάκης Ρουβάς, Καίτη Γαρμπή κ.λπ.!).

Απ' το Ηράκλειο της πιο εκτεταμένης κοινωνικής αναληψίας.

Απ' το Ηράκλειο της αντίδρασης και του εκκοκαλιόμενου νεοφασισμού.

Απ' το Ηράκλειο της καθημερινής μίζεριας και του αέναου κοινωνικού λήθαργου.

Η αρχή έγινε.

Μια διαδήλωση διαμαρτυρίας. Για την εν ψυχρώ δολοφονία ενός εικοσάχρονου νέου από ένα μπάτσο της τροχαίας. Επειδή ο νέος αρνήθηκε να δώσει στον μπάτσο τα χαρτιά της οδήγησης του. Και προσπάθησε να ξεφύγει γρήγορα απ' τα χέρια που τον τραβούσαν απ' τα μαλλιά. Και μετά από λίγο τον βρήκαν δύο σφαίρες: μια στο κεφάλι, άλλη μία στην ωμοπλάτη. Ετσι απλά. Ο Μελίστας ζει...

Η αρχή έγινε.

Μια καθιστική διαμαρτυρία εβδομήντα ανθρώπων. Αυθόρμητη. Χωρίς καμιά οργάνωση. Μόνο λίγες αφίσες στο κέντρο της πόλης. Η κυκλοφορία σταμάτησε για δύο ώρες

μπροστά απ' την πλατεία των Λιονταριών (κεντρική πλατεία της πόλης που βρίσκεται και η αστυνομική διεύθυνση).

Μικρό πράγμα; Ίσως.

Μικρή διαδήλωση (μόνο εβδομήντα άνθρωποι ανάμεσα σε 200.000 κατοίκους της πόλης); Ίσως.

Μικρό το "αποτέλεσμα" (πόσοι απ' αυτούς που πέρασαν απ' το κέντρο πείστηκαν για το δίκαιο της πράξης); Ίσως.

Μόνο που στο επίπεδο των κοινωνικών αγώνων τα "αποτελέσματα" δε μετριοούνται με κέρδη ή ζημιές. Μετριοούνται μόνο με τη σημαία της προσπάθειας. Και της υποθήκης που αυτή βάζει στο μέλλον.

Η αρχή έγινε.

Η σπίθα έγινε φλόγα. Αρκετή για να ζεστάνει στις δικές μας καρδιές τα ιδεώδη της αντίστασης. Μένει να κάνουμε τη φλόγα φωτιά. Για να εξαπαγώσουμε και τις καρδιές των ανθρώπων της τοπικής κοινωνίας.

Λοιπόν η αρχή έγινε.

Η αμφισβήτηση σιγά - σιγά θα γοιμοποιηθεί.

Γιατί οι ανησυχίες ενός κομματιού της νεολαίας, που φυτοζωεί σ' αυτή την πόλη, δεν χωράνε - σε πείσμα των κρατούντων - στα μπαρ και στα κέντρα "διασκέδασης" της νεολαίας.

Ούτε στις κερκίδες των γηπέδων. Ούτε στα σχολεία της υποταγής. Αναζητούν διεξόδους. Με αγωνία. Με ένταση. Με πάθος.

Θα τις βρουν! Αυτό είναι το μήνυμα της ελπίδας που ξανανιώνει.

Θα τις βρουν! Αυτό υπαγορεύει το χρέος απέναντι στους εαυτούς μας, απέναντι σ' όσους τις έχουν βρει, απέναντι σ' αυτούς που χάθηκαν αναζητώντας τις.

Θα τις βρουν! Αυτή είναι η υπόσχεση.

Πράγματι, η αρχή έγινε.

A.P.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΥΓ.: Την επόμενη φορά που θα φτάσει στα "χέρια" της "Αλφα" γράμμα απ' το Ηράκλειο δε θα το υπογράψω μόνος μου, θα το υπογράφουν πολλοί. Τότε απλά θα ξέρετε ότι το στοίχημα, που μπήκε μετά την δημοσίευσή του γράμματος από τους Λοξίες στις Σέρρες, κερδίστηκε. Και τότε βέβαια θα υπάρξει ένα νέο στοίχημα...

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 21

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00πμ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

...για την αντιμιλιταριστική δράση

“Οι συμμορίες οι εθνικές έχοντας ως αντιπρόσωπους τα κράτη, τις “πατρίδες”, με το στρατό τους κι όλα της καταστροφής τα όργανα, ρίχνονται η μία πάνω στην άλλη. Κι αυτών βέβαια των συγκρούσεων τα έξοδα δεν έρχονται να τα πληρώσουν άλλοι, παρά μόνο οι λαοί με το δικό τους αίμα το αθώο”

(ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ)

εκδ. το 1924 από την ομοσπονδία “Παλαιός Πολεμιστής”)

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ που ο πόλεμος στα δυτικά Βαλκάνια φαίνεται να φτάνει σε οριακό σημείο. Τη στιγμή που οι ΗΠΑ και οι φεουδάρχες της Ευρ. Ένωσης δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο και στέλνουν ένα σαφές μήνυμα προς τους εμπόλεμους της Γιουγκοσλαβίας: το αίμα σας θα συνεχίζει να χαράζει νέα σύνορα και νέες ζώνες πραγμάτων. Τη στιγμή που 3.000.000 πρόσφυγες και 200.000 λιποτάκτες - αρνητές στρατεύσεως από τη Γιουγκοσλαβία δηλώνουν την αντίθεσή τους σ' αυτό το θέατρο του παραλόγου και γνωρίζουν τις διώξεις των στρατοκρατών τους.

Το ελληνικό κράτος, δεκαόνι των δυτικών υπερδυνάμεων και έτοιμο να υπακούσει σε οποιαδήποτε εντολή τους, προχωρά στη σύλληψη του αρνητή στρατεύσεως Νίκου Καρανίκα.

Με αφορμή τη συγκεκριμένη σύλληψη είναι καλό να σταθούμε στο ζήτημα της άρνησης στρατεύσεως, του αντιμιλιταρισμού και των μορφών πάλης ενάντια στο στρατό κάτω από τις νέες συνθήκες.

Είναι γνωστό ότι τα τελευταία χρόνια γίνεται από πλευράς του ελληνικού κράτους μια προσπάθεια εκσυγχρονισμού του στρατού σε όλους τους τομείς, με σκοπό τη μεγα-

λύτερη αποτελεσματικότητα του κυρίως σε περίοδο “ειρήνης”. Πρόκειται δηλαδή για μία προσπάθεια ανάδειξης του “κοινωνικού ρόλου του στρατού” ή πιο απλά ελέγχου της κοινωνίας. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα εφαρμογής σχεδίου “κοινωνικής προσφοράς” των στρατευμένων με ειδικές γνώσεις σε περιοχές της Θράκης (π.χ. δάσκαλοι - φαντάροι θα εργάζονται παράλληλα και σε σχολεία της μειονότητας).

Ας μην ξεχνάμε ότι στα σχέδια του ελληνικού κράτους είναι η δημιουργία ενός νέου στρατού καθαρά “μισθοφορικού” που θα βασίζεται στη νέα τεχνολογία (η επιστήμη άλλωστε εδώ και δεκαετίες βρίσκεται στα χέρια του κράτους), αλλά το κυριότερο και σε άτομα ικανά να χειρισθούν τα νέα πολεμικά μέσα.

Το “νέο” ελληνικό κράτος (θα αλλάξουν αρκετά τα χαρακτηριστικά του μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση) όπως και όλα τα κράτη της Ευρώπης θα αναγκαστεί από ένα σημείο και μετά να δημιουργήσει έναν επαγγελματικό στρατό προκειμένου να μην υποστεί φθορά από τις κοινωνικές πιέσεις και αναταραχές.

Έχοντας αυτά υπόψη μας, καταλαβαίνουμε ότι ο στρατός, ως μηχανισμός του κράτους, δεν μπορεί να

αντιμετωπιστεί μερικά. Ο αγώνας μας ενάντια στο στρατό πρέπει να εντάσσεται σ' ένα γενικότερο αντικρατικό - αντιφασκικό αγώνα.

Αυτό γιατί απλά η μερικότητα (η διάσπαση στην ουσία του αντικρατικού ή και του αντικαπιταλιστικού μας μετώπου) μπορεί να βοηθήσει σήμερα το κράτος στην προσπάθειά του να εγκαθιδρύσει νέες σχέσεις κυριαρχίας.

Είναι φανερό ότι κάποια στιγμή όταν το νέο μοντέλο στρατού θα έχει γίνει πραγματικότητα θα δώσει στους νέους ως δώρο η κατάργηση της υποχρεωτικής θητείας. Μερικοί ίσως πανηγυρίσουν για την κατάκτησή τους, στην ουσία όμως το κράτος θα έχει πετύχει ένα στόχο του.

Η εικόνα του στρατού θα έχει σαφώς αλλάξει, ενώ οι καινούργιοι επαγγελματίες “ΡΑΜΠΟ” θα αντιμετωπίζονται από την κοινωνία μάλλον ως υπάλληλοι.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι ο νέος στρατιωτικός μηχανισμός παύει να έχει τις ρίζες του μέσα στο λαό. Δηλαδή, δεν υπάρχει πλέον ο 19χρονος - και προσερχόμενος από τα χαμηλότερα οικονομικά στρώματα - φαντάρος που θα αρνηθεί να παίξει το ρόλο του απεργασίας, που θα αρνηθεί να πάρει μέρος σε μια προσπάθεια ανατροπής της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (βλ. δικτατορία), ή που θα λιποτακτήσει σε καιρό πολέμου.

Κάπου εδώ μπαίνει και το ζήτημα της άρνησης στρατεύσεως ως προσωπικής εναντίωσης απέναντι στο στρατό και η σύνδεσή της με συγκεκριμένα θέματα όπως ο εθνικισμός,

η διεθνιστική αλληλεγγύη, ο κοινωνικός πόλεμος, το κράτος, που έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους.

Η άρνηση στρατεύσεως, σήμερα, κατάφερε ένα σημαντικό χτύπημα στην κύρια πτυχή του στρατού, τη θητεία. Και είναι αναγκαίο να δούμε τη σπουδαιότητα μιας τέτοιας κίνησης στην παρούσα χρονική περίοδο όπου δημιουργούνται νέες σχέσεις ανάμεσα στα κράτη, τονώνεται το εθνικό αίσθημα και τα πολεμικά σενάρια αυξάνονται στις περιοχές που βρίσκονται μακριά... από τις εμπόλεμες ζώνες.

Είναι σημαντικό για ένα μεγάλο μέρος των νέων και γενικότερα της κοινωνίας, η αποφυγή της στρατεύσεως. Μια λύση που θα μπορούσε να δοθεί είναι ασφαλώς η κατάργηση της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας με όρους κινήματος όμως, και ως αποτέλεσμα της υποχώρησης του κράτους (σε αντίθεση με την παραχώρηση της εθελοντικής θητείας, όπως είπα πιο πάνω).

Πρέπει να είμαστε ρεαλιστές και να εξετάσουμε τις συνθήκες που επικρατούν σε μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Σε καμία περίπτωση όμως δεν περιορίζουμε τον αγώνα μας μέσα σ' αυτά τα χρονικά όρια.

Αυτό σημαίνει ότι η άρνηση στρατεύσεως είτε είναι πολιτική ξεκάθαρη, είτε όχι (τρελόχαρτα), πρέπει να αποκτήσει τη συνέχεια της μέσα από συλλογικές μορφές δράσης ενάντια στο στρατό (πρωτοβουλίες για το σμποτάρισμα των νέων σχεδίων του κράτους, όπως τα ειδικά ένσημα σώματα φρούρησης των συνόρων, ή η δημιουργία στρατηγείων του

NATO στη Λάρισα) και μέσα από τη σύνδεσή της με κινήματα που έχουν σαν στόχο την κοινωνική απελευθέρωση.

Είναι εμφανές ότι η κατάργηση της εξαναγκαστικής θητείας δεν συνεπάγεται και καταστροφή του στρατού. Ακόμη περισσότερο δεν συνεπάγεται και απομάκρυνση του κινδύνου εμπλοκής της Ελλάδας σε πόλεμο (αν δεν θεωρήσουμε τον πόλεμο σε άλλα κράτη και δική μας υπόθεση). Ούτε που θα μπορούσε επίσης να σημαίνει και άμυνα απέναντι στο κλίμα εθνικισμού που καλλιεργεί το κράτος.

Από την άλλη μεριά δεν μπορούμε να φανταστούμε καταστροφή του στρατού χωρίς την καταστροφή του ίδιου του κράτους. Στην ιστορία θα δούμε ότι οι στρατοί χρησιμοποιήθηκαν για να εξυπηρετήσουν τα σχέδια των διάφορων μορφών εξουσίας και όσων κρύβονται πίσω από αυτές.

Για να γίνει λοιπόν αποτελεσματικός ο αγώνας και για να πετύχει έστω και τις προσωρινές νίκες, είναι απαραίτητο να αναπτυχθεί σωστά η αντιπληροφόρηση και η δράση ενάντια σε όλους τους μηχανισμούς που δίνουν σάρκα και οστά στο κράτος.

Τ.Χ.
ΑΘΗΝΑ

27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ - 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Συνάντηση E.C.O.M. - Ικαρία 1995

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σ' αυτό το τεύχος την παρουσίαση των εργασιών και αποτελεσμάτων της πανευρωπαϊκής συνάντησης των Αντιρρησιών Συνειδήσης. Συμμετείχαν γύρω στα 60 άτομα εκπρόσωποι από διάφορες αντιμιλιταριστικές οργανώσεις, πρωτοβουλίες και συνδέσμους αντιρρησιών, από 13 χώρες. Σημαντικό είναι πως συμμετείχαν σ' αυτές τις εργασίες όλες οι τάσεις του αντιμιλιταριστικού κινήματος (οικολόγοι, μη βίαιοι, ολικοί αρνητές, ειρηνιστές).

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γ.Κ. Το πρόγραμμα των συναντήσεων δεν τήρησε αυτό που συνέβαινε στις προηγούμενες συναντήσεις, δηλαδή χωρισμός των συμμετεχόντων σε ομάδες εργασίας με ελεύθερα συμφωνημένα θέματα ανά ομάδα εργασίας, στα αποτελέσματα των οποίων ανακοινώνονταν στην τελευταία μέρα παρουσία όλων. Φέτος, και για τρεις μέρες το καθένα, συζητήθηκαν δύο κύρια θέματα.

α) Κοινωνική θητεία, ολική άρνηση στρατεύσεως και στρατηγική ανάπτυξης αντιμιλιταριστικού κινήματος.

β) Η νέα τάξη και η άρνηση στρατεύσεως σαν μορφή πολιτικής ανυπακοής και αντίστασης σ' αυτήν.

Τα απογεύματά συζητήθηκαν τα λεγόμενα “ειδικά θέματα”:

α) Γιουγκοσλαβία, Τουρκία

β) Αντιρρησίες σε περίοδο πολέμου

γ) Λατινική Αμερική Ρωσία

δ) Ελληνοτουρκικά (κύρια για τις μορφές συνεργασίας των αντιμιλιταριστών)

ε) Η πρόσφατη φυλάκιση του αρνητή στρατεύσεως Νίκου Καρανίκα

Τα αποτελέσματα αυτής της συν-

τησης όπως ανακοινώθηκαν από κοινού είναι:

1 Η οργανωμένη υποστήριξη των αρνητών στρατεύσεως ειδικά σε εμπόλεμες ζώνες όπως η Γιουγκοσλαβία και η Τουρκία, αλλά και σε χώρες όπου οι αντιρρησίες διώκονται όπως (Ρωσία, Λατινική Αμερική, Ελλάδα) ή εκτελούνται (Ιράκ).

2 Η προώθηση της Πανευρωπαϊκής καμπάνιας για την κατάργηση της καταναγκαστικής θητείας.

3 Ειδικά ο θεσμός της κοινωνικής θητείας που έχει ήδη εφαρμοστεί για δεκαετίες στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες υπέστη έντονη κριτική: Η κοινωνική θητεία κρίθηκε ότι αποτελεί μορφή καταναγκαστικής εργασίας, όπως και η στρατιωτική, καταλαμβάνει οργανικές θέσεις εργαζόμενων και επηρεάζει την αγορά εργασίας, νομιμοποιεί και την στρατιωτική θητεία ενώ δε βοηθά στην ανάπτυξη πολιτικοποιημένων κινήσεων ούτε καταπολεμά τον μιλιταρισμό γενικότερα.

4 Ο συντονισμός ενεργειών (ψηφίσματα και διαμαρτυρίες σε ελληνικές πρεσβείες) για την αποφυλάκιση του πρόσφατα συλληφθέντα αρνητή στρατεύσεως Νίκου Καρανίκα που κρατείται στις Σ.Φ. Παύλου Μελά στην Θεσσαλονίκη.

Πρέπει να πούμε πως ο Ν. Καρανίκας δικάζεται στις 5/10 στο διαρκές στρατοδικείο Θεσσαλονίκης.

Εκτός από τα αποτελέσματα που ανακοινώθηκαν συμφωνήθηκαν και τα:

- Ότι αφορά την Ελλάδα Τουρκία Κύπρο: Αναπτύχθηκαν οι μορφές συνεργασίας και επικοινωνίας σε κάποιες σταθερές βάσεις για την καλύτερη αντιμετώπιση των ζητημάτων και προβλημάτων.

Ο συντονισμός δράσης σε περίπτωση διώξης αρνητών στρατεύσεως.

Η καταγγελία για την σύλληψη την 1/9 του Οσμάν Μουράτ Ουλκέ, την μέρα της δίκης των τριών αρνητών στρατεύσεως με την κατηγορία του ανυπότακτου. Όταν του δόθηκε δελτίο κατάταξης για να παρουσιαστεί, όχι μόνο δεν πήγε αλλά προέβη στο δημόσιο κάψιμο του δελτίου. Αυτή τη στιγμή εκκρεμούν σε βάρος του διώξεις.

- Για τη Γιουγκοσλαβία: Συμφωνήθηκε η ενεργοποίηση του Δικτύου των Λιποτακτών κύρια σε Αυστρία, Γερμανία, Δανία, ύστερα από το τελευταίο κύμα λιποτακτών. Η πολιτική υποστήριξη των ανυπότακτων και κύρια των αντιρρησιών που προβαίνουν σε δημόσιες δηλώσεις άρνησης στρατεύσεως (του εκεί πολέμου).

Κάποια στοιχεία και μια ενημέρωση για την κατάσταση των ανυπότακτων στη Σερβία.

Από τους 300.000 ανυπότακτους οι 20.000 έχουν περάσει στρατοδικεία με ποινές 10 χρόνων φυλάκισης. Πρακτικά όμως οι ποινές είναι 6 μήνες και άμεση προώθηση στο μέτωπο (πρώτη γραμμή) και αυτό γιατί και οι στρατιωτικές φυλακές είναι γεμάτες και οι ανυπότακτοι πάρα πολλοί, αλλά και η διεθνής πίεση για χαμηλές ποινές ώστε να μην είναι δυνατόν να χορηγείται πολιτικό άσυλο στις χώρες όπου καταφεύγουν (άσυλο χορηγείται από κάποιο όριο ποινής και πάνω). Έτσι η αβεβαιότητα και η απέλαση τους από τις χώρες που καταφεύγουν κάνουν δύ-

σκολη την φυγή τους από τη Σερβία. Γυναίκες με άτυπες μορφές αυτοοργάνωσης αναλαμβάνουν να κρύβουν και να καλύπτουν τους ανυπότακτους.

Τελευταία συζητείται το αυτόματο άσυλο για περιπτώσεις γυναικών που βιάστηκαν κατά την διάρκεια του πολέμου (κύρια στην Αυστρία).

Τα “τρελόχαρτα” είναι η μόνη μορφή άρνησης που “αναγνωρίζει” το σερβικό κράτος. Έτσι έχουμε μεγάλη αύξηση των τρελόχαρτων τόσο κατά την κατάταξη όσο και κατά την διάρκεια της θητείας. Αυτήν την πρακτική ακολουθούν και οι αντιρρησίες συνειδήσης μέχρι σήμερα στη Σερβία. Στη διάρκεια του πολέμου υπήρξε και μια ιδιότυπη δημόσια και μαζική άρνηση στρατεύσεως. Πρόκειται για την “πνευματική δημοκρατία του ΤΖΙΝΤΖΕΡ”. Όταν κλήθηκαν στο στρατό οι άντρες της κωμόπολης Τρεζνεβας στην Βοϊβοδίνη, κλείστηκαν μέσα όλοι (γύρω στους 300) μέσα στην πιτσαρία “ΤΖΙΝΤΖΕΡ”. Η πιτσαρία περικυκλώθηκε από τανκς του σερβικού στρατού. Η αντίσταση έφερε αποτέλεσμα όταν μετά από αρκετές μέρες πολιορκίας τα τανκς αποχώρησαν άπρακτα.

Η επόμενη συνάντηση που θα είναι διεθνής θα γίνει στο Τσαντ ή στην Γιουγκοσλαβία. Επίσης το θέμα της παγκόσμιας ημέρας των αντιρρησιών συνειδήσης (15 Μάη) ορίστηκε το “αντιρρησίες σε κατάσταση πολέμου”.

Ομάδες και οργανώσεις που συμμετείχαν στην ECOM '95:

Από Ισπανία: KEM-MOC Μπιλμπάο, MOC Μαδρίτης, Επιτροπές αρνητών φόρου, Κέντρο εκπαίδευσης στην ειρήνη και τη μη βία, MOC Σεβίλλης, Γυναίκες στα μαύρα Σεβίλλης.

Από Βρετανία: Αντιπολεμική Διεθνής (WRI)

Από Ελλάδα: Εκπρόσωποι από το Σύνδεσμο αντιρρησιών συνειδήσης, από τους ολικούς αρνητές, από το Δίκτυο Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων, από την Αντιπολεμική αντεθνική συσπείρωση.

Από Τουρκία: Αντιπολεμική ένωση.

Από Κροατία: Αντιπολεμική καμπάνια Κροατίας.

Από Σερβία: Γυναίκες στα μαύρα κατά του πολέμου, Επιτροπή από γιουγκοσλάβους λιποτάκτες, Ειρηνιστές από την Βοϊβοδίνη.

Από Αυστρία: Επιτροπή για την ολική άρνηση και τη μη βία

Από Γερμανία: Αντιμιλιταριστικό περιοδικό ΤΙΑΤ, Δίκτυο Υποστήριξης Λιποτακτών από Γιουγκοσλαβία, Κέντρο πληροφόρησης για τον Γκάντι, Αντιπολεμική ένωση Βερολίνου, Επιτροπή ενάντια στην εξαναγκαστική θητεία ελλήνων Βερολίνου, Εκπρόσωποι από την DFG-UK (η μεγαλύτερη οργάνωση αντιρρησιών στη Γερμανία), Πρωτοβουλία ολικής άρνησης - Περιοδικό “Χωρίς εμάς”.

Από Δανία: Οργάνωση αντιρρησιών συνειδήσης.

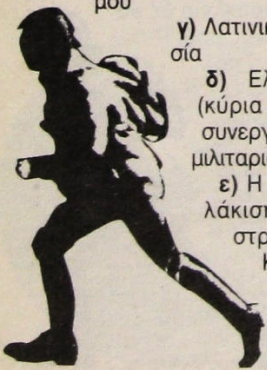
Από Νορβηγία: Οργάνωση αντιρρησιών συνειδήσης.

Από Φιλανδία: Οργάνωση αντιρρησιών συνειδήσης.

Από Γαλλία: Ειρηνιστική ένωση Γαλλίας

Από Ρωσία: Κίνηση ενάντια στην βία.

Από Παραγουάη: MOC Παραγουάης

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στην εξέγερση των Ζαπατίστας

σία κλπ. Μέσα στο αναρχικό κίνημα θα ξεχωρίσουν άντρες και γυναίκες από διάφορα κοινωνικά στρώματα που θα αφιερώσουν τη ζωή τους ολό-

κων αντάρτικων ομάδων στο βορρά της χώρας, συνεχίστηκε για δύο ακόμα χρόνια.

Οι ινδιάνικοι αγώνες, σημαδεμένοι για πάντα από το ελευθεριακό πνεύμα των αδελφών Μάγκον και του αναρχισμού, θα ανακοπούν από το λεγόμενο θρίαμβο της Μεξικάνικης Επανάστασης (τη δικτατορία της με νέα μεταμφίεση άρχουσας τάξης), αλλά δεν θα εξαλειφθούν.

Η μεξικάνικη κοινωνική επανάσταση και η ριζοσπαστική της πρόταση, η ελευθεριακή, ανακόπηκε όπως και οι ινδιάνικοι αγώνες που τη γέννησαν μέσα από τα χαρακτηριστικά τους, δηλαδή την αυτονομία, την κοινοκτημοσύνη, τις αποφάσεις μέσα από συνελεύσεις, την ελευθερία. Αυτοί οι αγώνες όμως αναδύονταν σε κάθε βήμα της ιστορίας της ανθρωπότητας. Ετσι σήμερα όπως και χτες είναι το σύνθημα "Γη κι Ελευθερία" που δίνει ζωή σε αγώνες και διεκδικήσεις. Σήμερα, όπως και χτες, η καθάρια ανάσα του αγώνα μας καλεί να ακολουθήσουμε τον πάντα ζωντανό άνεμο της Κοινωνικής Επανάστασης.

Κοινωνικό Κίνημα: πραγματικότητα-προοπτική

Α. Ανάλυση

Σύμφωνα με μια ελευθεριακή οπτική, σήμερα ανοίγεται ένα επαναστατικό πεδίο που θα μπορούσε να είναι πολύ γόνιμο για την ανάπτυξη των αντιεξουσιαστικών ιδεών.

Η ζαπατίστικη εξέγερση της 1ης Γενάρη 1994, στο Τσιάπας, είναι αποτέλεσμα της συσσώρευσης της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της περιθωριοποίησης που επακολούθησαν το θρίαμβο της αστικής μεξικάνικης επανάστασης, η οποία στην πορεία της εγκαθίδρυσης της, μορφοποίησε τη θεσμική δικτατορία του αιώνιου κόμματος που συνεχίζει μέχρι της μέρες μας.

Πρέπει να τονίσουμε ότι σε πολλά μέρη της μεξικάνικης επικράτειας συνεχίζουν να υπάρχουν οι ίδιες συνθήκες αθλιότητας που γέννησαν τους ξεσηκωμούς των αρχών του αιώνα και που συνεχίζουν να στραγγαλίζουν τους πιο περιθωριοποιημένους κοινωνικούς τομείς.

Επιπλέον σήμερα οι κυβερνητικοί τεχνοκράτες που επιβλήθηκαν από το ΔΝΤ, την Παγκόσμια Τράπεζα, και τον Λευκό Οίκο, μέσα από το "εκσυγχρονισμένο" σχέδιο του διεθνούς νεοφιλελευθερισμού, επιδεινώνουν και θεσμοθετούν την αθλιό-

τητα. Αυτό έχει οδηγήσει σε μια τεράστια όξυνση των αντιθέσεων που σήμερα εκδηλώνεται μέσα από την ένοπλη εξέγερση.

Η σημερινή κατάσταση περιγράφεται ίσως από την προηγούμενη παράγραφο, πρέπει όμως να συμπληρωθεί ότι επιδεινώνεται ακόμα περισσότερο από την αύξηση της καταστολής και την όξυνση της οικονομικής κρίσης που προκαλεί ένα τεράστιο αριθμό από περικοπές στις κοινωνικές παροχές, απολύσεις, ανεργία και δημιουργία νεόπτωχων, αυξάνοντας ακόμα περισσότερο τις αντιθέσεις. Αυτό έχει προκαλέσει δύο διαφορετικές στάσεις: από τη μία ένα εξεγερτικό πνεύμα και από την άλλη ένα κλίμα φόβου. Η καταπίεση και η οικονομική κρίση που γεννάει τρομακτική ανεργία δημιουργούν στα εργατικά στρώματα και στους χιλιάδες που εκπίπτουν από τη μεσαία τάξη σε καλύτερα οικονομικά στρώματα, τον τρόπο μήπως χάσουν κι αυτό το λίγο που έχουν, κάτι που ειδικά στους εργατές μεταφράζεται στην απώλεια της δουλειάς τους. Αντίθετα στις περιοχές που ιστορικά ήταν και είναι οι πιο περιθωριοποιημένες, οι πιο εξαθλιωμένες και οι πιο καταπιεσμένες, δηλαδή στις ινδιάνικες περιοχές, αυτό που γεννιέται είναι το εξεγερτικό πνεύμα. Είναι φανερό ότι οι πληθυσμοί των ινδιάνικων κοινοτήτων δεν έχουν τίποτα να χάσουν.

Μέσα σ' αυτό το σκηνικό, σύμφωνα με την ελευθεριακή οπτική μας, αναδύεται σαν προταγωνιστής και καταλύτης ο EZLN.

Για όλους όσους έχουμε παρακολουθήσει το φαινόμενο των ζαπατίστας μέσα από μια αντιεξουσιαστική ματιά, ήταν από την αρχή εύκολο να διαπιστώσουμε μια σειρά από ταυτίσεις αλλά και διαφοροποιήσεις, γεγονός που από τη μία μεριά μας ωθεί να ενισχύσουμε την εξέγερση των ζαπατίστας και να ταχθούμε στο πλευρό τους, ενώ από την άλλη μας αναγκάζει να αναπτύξουμε μια δημιουργική κριτική στα σημεία που εντοπίζουμε προβλήματα. Με άλλα λόγια, έχουμε το χρέος να αναπτύξουμε μια κριτική αλληλεγγύη με το ζαπατίστικο κίνημα, που χωρίς να μας απομακρύνει από τις αρχές μας, θα μας θέτει σε γενικές γραμμές και σύμφωνα με τις προτεραιότητές μας στο πλευρό τους, σ' αυτόν τον κοινωνικό πόλεμο που διεξάγεται ενάντια στους παντοτινούς εχθρούς, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Το κεφάλαιο, όπως εκφράζεται μέσα από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα και το κράτος, που στο Μεξικό εμφανίζεται με την μορφή του Κόμματος - Κράτους, του PRI.

Εντοπίζουμε τα σημεία ταύτισης στα χαρακτηριστικά μιας επανάστασης ανιπρωτοποριακής, αμεσοδημοκρατικής, για την ινδιάνικη αυτονομία και κοινοκτημοσύνη της γής. Χαρακτηριστικά που συμπεκνώνονται σε μια φράση του συντρόφου Durito de la Lacandona, που εκθέτει τον "αντιπρωτοποριακό και συλλογικό χαρακτήρα" αυτής της επανάστασης.

Τα σημαντικότερα προβλήματα όπου εστιάζουμε την κριτική μας είναι, κατά την γνώμη μας, η επίκληση του EZLN στην εθνική επαναστατική παράδοση στο Μεξικό και η χρήση από μεριάς των ζαπατίστας της εθνικής σημαίας, μιας σημαίας που από την πρώτη μέρα της ζωής της καταπιέζει πάνω από διακόσιους αυτόχθονες λαούς και εθνότητες και είναι, όπως και όλες οι εθνικές σημαίες καλυμμένη με αίμα και κόπρανα, στο όνομα της εθνικής ασφάλειας και κυριαρχίας.

Θα ολοκληρώσουμε αυτή την συνοπτική ανάλυση της σημερινής κατάστασης με μια ματιά στο μεξικάνικο πολιτικό χάρτη, όπου, σε γενικές γραμμές, μπορούμε να εντοπίσουμε την ύπαρξη τεσσάρων διαφορετικών ρευμάτων που το καθένα αγωνίζεται για την επίτευξη των σκοπών του.

Υπάρχει ένα επικίνδυνο φασιστικό ρεύμα που υποβάσκει στους πιο αντιδραστικούς και σκληροπυρηνικούς τομείς του κυβερνώντος κόμματος, αυτού που στη μεξικάνικη πολιτική ορολογία αποκαλούμε δεινόσαυρους. Σ' αυτό το ρεύμα συμμετέχουν γραφειοκράτες συνδικαλιστές των ελεγχόμενων από το κράτος Εθνικών Συνομοσπονδιών Εργατών (CTM) και Αγροτών (CNC), παρακρατικές οργανώσεις οργανώσεις, εθνικιστικά στοιχεία, οι λεγόμενοι "κληρονόμοι της επαναστατικής φαμίλιας, τα ανώτερα στρατιωτικά κλίμακα, οι έμποροι ναρκωτικών και οι λεγόμενοι "απόρροιστοι" του "σκληρού τομέα" που εκπροσωπούνται από τους Gonzalez Hank, Emilio Chuaflott (υπουργό προεδρείας), Maria Moreno (πρόεδρο του κλίματος) και άλλους γνωστούς αντιδραστικούς. Πρέπει να τονιστεί ότι αυτό το ρεύμα δεν θα δίσταζε να καταφύγει στο πραξικόπημα και τη στρατιωτική δικτατορία για να διατηρήσει την οικονομική και πολιτική εξουσία της χώρας.

Το δεύτερο ρεύμα που εντοπίζεται στον πολιτικό χάρτη είναι το αστικό-δημοκρατικό, το οποίο με τη σειρά του αποτελείται από τρεις τάσεις: η πρώτη είναι το PAN (Κόμμα Εθνικής Δράσης) το οποίο συγκεντρώνει την εθνικιστική δεξιά, τους καθολικούς και τους επιχειρηματικούς κύκλους. Η δεύτερη τάση είναι το PRD (Κόμμα Δημοκρατικής Επανάστασης), με περιεχόμενο σοσιαλδημοκρατικό, λαϊκό και εθνικιστικό. Τέλος υπάρχουν ακόμα οι λεγόμενες εκδημοκρατιστικές τάσεις μέσα στο κυβερνών κόμμα, με απόψεις που κινούνται από τη δεξιά μέχρι τη σοσιαλδημοκρατία.

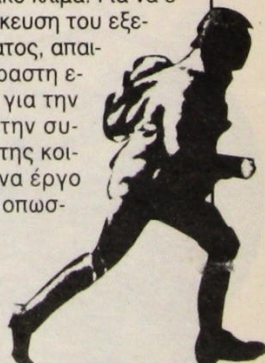
Το τρίτο ρεύμα είναι ένας τεράστιος αριθμός από κόμματα, κομματάκια, κομματίδια και λίγκες που βρίσκονται σε συνεχή πόλεμο μεταξύ τους και που έχοντας ένα μαρξιστικό προσανατολισμό, στοχεύουν στη δικτατορία του προλεταριάτου και στη δημιουργία ενός σοσιαλιστικού κράτους. Οι τάσεις σ' αυτό το ρεύμα δεν έχουν τελειωμό: Τροτσκιστές, Μαρξιστές, Γκεβαριστές, Καστριστές, Λαϊκιστές, Σεντεριστές, Καρδενιστές, ακόμα και μέλη του κυβερνώντος κόμματος.

Τέλος, υπάρχει ένα τέταρτο ρεύμα που έχοντας σαν βασικό εκφραστή τον EZLN, αυτοχαρακτηρίζεται σαν αντιεξουσιαστικό και συνενώνει σημαντικούς κοινωνικούς τομείς σε όλη την έκταση της μεξικάνικης επικράτειας.

Β. ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Σύμφωνα με την ελευθεριακή ανάλυση, οι προοπτικές δεν μπορούν να είναι θετικές αν η αντιεξουσιαστική πρόταση δεν συναντήσει ανταπόκριση από ευρύτερους κοινωνικούς τομείς και αν δεν γενικευτεί το εξεγερσιακό κλίμα. Για να επιτευχθεί η γενίκευση του εξεγερσιακού κλίματος, απαιτείται μια ακούραστη ενεργητικότητα για την οργάνωση και την συνειδητοποίηση της κοινωνίας. Είναι ένα έργο δύσκολο, αλλά οπωσδήποτε στα

συνεχίζεται
στη σελίδα 6

Στις εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας που πραγματοποιήθηκαν την Παρασκευή 8 Σεπτεμβρίου στη Θεσσαλονίκη και την Δευτέρα 11 Σεπτεμβρίου στην Αθήνα, μίλησαν σύντροφοι από την μεξικάνικη αναρχική ομοσπονδία και την εφημερίδα "Amor y Rabia". Πρώτη μίλησε η συντρόφισσα Ana Laura. Η εισήγηση της είναι, σε γενικές γραμμές το κείμενο που ακολουθεί και που η ίδια του έδωσε τον τίτλο: Ο Αναρχισμός και το Ινδιάνικο Κίνημα.

Στην συνέχεια μίλησε ο σύντροφος Gustavo. Η εισήγηση του είναι σε γενικές γραμμές το κείμενο που ακολουθεί και που ο ίδιος του έδωσε τον τίτλο: Ανάλυση της Μεξικάνικης Πραγματικότητας και Προοπτικές του Κοινωνικού Κινήματος μέσα από μια Ελευθεριακή Οπτική.

Ο Αναρχισμός και το Ινδιάνικο Κίνημα

"Σας χαιρετούμε! Ελπίζουμε αυτές οι αράδες να χρησιμεύσουν για να εκφράσουμε την ικανοποίησή μας για τις προσπάθειες που καταβάλετε για να μας βοηθήσετε να απαλλαγούμε από τον ζυγό των δυναστών μας, ενάντια στους οποίους εδώ και πάνω από σαράντα χρόνια διεξάγουμε ένα πόλεμο άνισο. Με το χέρι στην καρδιά, σας προσκαλούμε να επισκεφθείτε τον καταυλισμό μας, όπου τα αδέλφια σας στην φτώχεια θα σας υποδεχονται πάντα με μια ανοιχτή αγκαλιά. Δεν μπορούμε να βρούμε λέξεις για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας για τις θυσίες που κάνετε για μας και ελπίζουμε ότι θα είστε πάντα πρόθυμοι να σφίξετε το χέρι μας, μέχρι η κόκκινη σημαία με το σύνθημα "Γη κι Ελευθερία" να μην έχει πια εχθρούς για να πολεμήσει. Δεχτείτε το χαιρετισμό ολόκληρης της φυλής των Yaqui, και την αδερφική αγκαλιά των αδελφών σας στον αγώνα για τη Γη και την Ελευθερία.

Σαν εκπρόσωποι της φυλής Yaqui υπογράφουν: Luis Esrinosa, Juan Jose Siballame, Luis Matus, Juan Gomez, Ignacio Mori. Συνυπογράφει ο εκπρόσωπος του οργανωτικού συμβουλίου του PLM, στην περιοχή των Yaqui, ο Juan Montero.

Γενικό στρατηγείο του PLM στην περιοχή των Yaqui, πολιτεία Sonora, 15 Ιουλίου 1994"

Με αυτή την επιστολή, που αποδεικνύει τους στενούς δεσμούς ανάμεσα στους αναρχικούς και τους ινδιάνικους λαούς κατά την διάρκεια της προεπαναστατικής περιόδου και της επανάστασης των αρχών του αιώνα στο Μεξικό, θέλουμε να αρχίσουμε την επιχειρηματολογία μας που θα καταδείξει το σαφή ελευθεριακό χαρακτήρα συντονισμένων αγώνων που αναπτύχθηκαν στο Μεξικό από το 1906 έως το 1917.

Τους μήνες που προηγήθηκαν των εξεγέρσεων του 1906, οι αναρχικοί, οργανωμένοι στην κατεύθυνση των προτάσεων των αδελφών Magon, δημιούργησαν στενούς δεσμούς με τους ινδιάνικους αγώνες. Ετσι δημιουργήθηκαν οι απαραίτητες συνθήκες που κατά τη διάρκεια της εξέγερσης θα δώσουν στους ινδιάνικους λαούς τη δυνατότητα να επανακαταλάβουν τα κοινοτικά τους εδάφη. Ο Ricardo και ο Enrico Magon είχαν επιρρεαστεί βαθιά από τον ινδιάνικο κοινοτισμό, σαν συνέπεια των εμπειριών της νεανικής τους ηλικίας στην ινδιάνικη περιοχή της Sierra Mazateca.

Η αναρχική κοσμοθεωρία που ανέπτυξαν στη συνέχεια οι αδελφοί Magon αναγνώριζε τις καταβολές της στην ινδιάνικη παράδοση, στην ινδιάνικη εμπειρία, όπως αυτή εκφραζόταν μέσα από τη συλλογική λήψη αποφάσεων, στη συλλογική εργασία στην κοινοτιστική ιδιοκτη-

κληρη στην υπόθεση του κοινωνικού κινήματος το οποίο, μέσα από την δράση τους, θα γνωρίσει εποχές θριάμβου. Σε αυτό το κίνημα που μπόλιασε τις αναρχικές ιδέες με την "μαγεία" της ινδιάνικης αντίστασης, με τις αυτόχθονες λαϊκές ρίζες, θα δράσουν ινδιάνοι, όπως ο Ignacio Gutierrez και ο Fernando Palomares, γόνιοι της αριστοκρατίας όπως ο ποιητής και αντάρτης Praxedis Guerrero που απαρνήθηκε την καταγωγή του για να αγωνιστεί μαζί με τους εξαθλιωμένους, γυναίκες όπως η Margarita Ortega, ανάμεσα σε πολλούς άλλους.

Είναι αναρίθμητες οι ενέργειες που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συνδέουν τους αναρχικούς με τους αγώνες και τη σκέψη των ινδιάνικων λαών. Είναι αναρίθμητοι οι ινδιάνοι και οι ινδιάνες που αγωνίστηκαν στα πλαίσια αυτού του κινήματος όπως αναρίθμητοι είναι και οι αγώνες που οι ινδιάνικοι λαοί ανέπτυξαν σε συντονισμό με τους αναρχικούς, όπως οι αγώνες των λαών mayas, yaqui, zoque - porolucas, zapotecas, hahuas και οι ινδιάνοι της Κάτω Καλιφόρνιας.

Η ίδια πένα του Ricardo Magon, καταγράφει αυτή τη στενή σχέση: "Έχουμε διαδώσει στα αδέλφια μας από τις διάφορες ινδιάνικες φυλές που στερήθηκαν τη γη τους το σύνθημα της άμεσης δράσης για την ανακατάληψη της. Οι δυνάμεις μας θα τους βοηθήσουν σ' αυτό τον αγώνα".

Στα μέσα του 1910, ξέσπασαν ινδιάνικες εξεγέρσεις σε πολλές περιοχές της μεξικάνικης επικράτειας για την ανακατάληψη των κοινοτικών γαιών και την εξάλειψη των τσιφλικιών. Στον νότο της χώρας ξεκίνησε η δράση των ζαπατίστας, στο πλευρό των οποίων αγωνίστηκαν πολλοί αναρχικοί, επιρρεάζοντας αποφασιστικά τον Εμιλιάνο Ζαπάτα, ο οποίος εισήγαγε στον αγώνα του το αναρχικό σύνθημα "Γη κι Ελευθερία" και υιοθέτησε ριζοσπαστικότερες θέσεις.

Το 1911, πενακόσιοι ινδιάνοι zapotecas κήρυξαν ένοπλη εξέγερση για τον κοινοτιστικό αυτοκαθορισμό τους. Στις 31 Σεπτεμβρίου της ίδιας χρονιάς, μερικές εκατοντάδες ινδιάνοι της φυλής yaqui, εισέβαλαν θριαμβευτές στο κυβερνητικό οχυρό της Pitahaya στην πολιτεία Sonora καταλαμβάνοντάς το και υψώνοντας την κόκκινη σημαία με το σύνθημα "Γη και Ελευθερία".

Εξεγέρσεις τέτοιου είδους που θα δώσουν τελικά το τέλος στη δικτατορία του Diaz, η οποία αντικαταστάθηκε από το αστικό καθεστώς του Modero. Αυτό το γεγονός δεν ανέκοψε την κοινωνική επανάσταση. Το 1991, οι ελευθεριακές πολιτοφυλακές με επικεφαλής τον Ricardo Silva κατέλαβαν την πόλη Guadalupe. Οι αναρχικοί είχαν απελευθερώσει για 5 μήνες το σύνολο σχεδόν της βόρειας Κάτω Καλιφόρνιας, ενώ η δράση των ελευθερια-

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟΥΣ ΩΚΕΑΝΟΥΣ...

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

η πλεονεξία είναι αρετές, ότι η τιμιότητα και η αυτοθυσία είναι ηλιθιότητες, ότι ο ατομικισμός είναι ο νέος θεός, ότι η ελπίδα είναι υποτιμημένο νόμισμα που δεν περνάει στην παγκόσμια αγορά, χωρίς αγοραστική δύναμη, χωρίς ελπίδα. Δεν θυμάμαι το μάθημα. Ήμασταν κακοί μαθητές. Δεν πιστέψαμε τίποτε από ό,τι μας δίδαξε η Εξουσία. Όταν στην τάξη διδασκόνταν ο συμβιβασμός, η ιδιωτεύση και η ηλιθιότητα, εμείς είχαμε κάνει κοπάνα. Απορρίψαμε τον εκσυγχρονισμό. Συμμαθητές στην εξέγερση, συναντηθήκαμε και βρήκαμε πως είμαστε αδέρφια.

Μας ενώνει η φαντασία, η δημιουργία, το αύριο. Στο παρελθόν δεν γνωρίσαμε μόνο την ήττα, αλλά και τον πόθο για δικαιοσύνη και το όνειρο να είμαστε καλύτεροι. Παράτησα τον αποπνικτικό σκεπτικισμό στα συρτάρια του Κεφαλαίου και ανακαλύψαμε ότι μπορούμε να πιστεύουμε, ότι αξίζει να πιστεύουμε, ότι πρέπει να πιστεύουμε σε εμάς τους ίδιους.

Καταλάβαμε ότι οι μοναξιές που συσσωρεύονται μπορούν να είναι όχι μία μεγάλη μοναξιά, αλλά μια συλλογικότητα που συναντιέται και συναδελφώνεται περά από εθνικότητες, γλώσσες, κουλτούρες, φύλα και φυλές.

Εμείς, οι Ζαπατίστας, συνεχίζουμε στα βουνά του μεξικάνικου νότου. Συνεχίζουμε να είμαστε περικλωμένοι, κυνηγημένοι, ο θάνατος συνεχίζει να ακολουθεί κάθε μας κίνηση, κάθε μας ανάσα, κάθε μας βήμα. Η κυβέρνηση, στο παλάτι της, συνεχίζει να μας καταδιώκει, να μας κυνηγά, συνεχίζει να προσφέρει το θάνατο και την αθλιότητα,

τα, συνεχίζει να σκορπάει το ψέμα.

Πάνω από ένα εκατομμύριο μεξικάνοι, μέσα από μία δημοκρατική πράξη χωρίς προηγούμενο στο Μεξικό, εκφράσανε τη συμφωνία τους με τα κύρια αιτήματά μας. Η κυβέρνηση συνεχίζει να μην ακούει. Δεκάδες χιλιάδες άντρες και γυναίκες κινητοποιήθηκαν για να βοηθήσουν την Εθνική Consulta για την Ειρήνη και τη Δημοκρατία. Η κυβέρνηση συνεχίζει να μην βλέπει. Η φτώχεια και η πείνα στραγγαλίζουν ολόκληρες κοινότητες. Τα πολιτικά κόμματα αρνούνται να αναγνωρίσουν το δικαίωμα των ινδιάνων. Τα μέσα ενημέρωσης συνεργάζονται στο ψέμα και την απόκρυψη. Η παραίτηση και η συνθηκολόγηση μετατρέπονται σε εθνική κληρονομιά. Είμαστε αγνοημένοι, περιφρονημένοι, ξεχασμένοι.

Όπως είναι φανερό, ο θρίαμβος είναι πιο κοντά από ποτέ. Ήδη ετοιμαζόμαστε για να σχηματίσουμε Ομάδες Αλληλεγγύης στους αγώνες στις χώρες σας. Να είστε βέβαιοι ότι θα σας βοηθήσουμε μέχρι το τέλος (που δεν σημαίνει απαραίτητα μέχρι τη νίκη) και δεν θα σας εγκαταλείψουμε. Δεν πρέπει να απογοητευτείτε από τις δυσκολίες, συνεχίστε να αντιστέκεστε. Συνεχίστε τον αγώνα και να ξέρετε ότι στα βουνά του μεξικάνικου νότου υπάρχει μια συλλογική καρδιά που είναι μαζί σας και σας στηρίζει. Μην αισθάνεστε μόνοι ή απομονωμένοι. Εμείς συνεχίζουμε στο πλευρό σας και δεν σας ξεχνάμε.

Αυτά. Σας εύχομαι υγεία και να θυμάστε ότι τα λουλούδια, όπως και οι ελπίδες, καλλιεργούνται.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου
Subcomandante Insurgente
Marcos
Μεξικό, 28 Αυγούστου 1995

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης

συνέχεια από τη σελίδα 5

πλαίσια της αντιεξουσιαστικής κοσμοθεωρίας και εφικτό να πραγματοποιηθεί. Για την επίτευξη του, μπορούμε να εντοπίσουμε δύο παράλληλες διαδικασίες. Βεβαίως, δεν θεωρούμε αυτές τις διαδικασίες σαν μοναδικές, ούτε θεωρούμε τους εαυτούς μας κατόχους της απόλυτης αλήθειας. Αντίθετα πιστεύουμε ότι η συνεχής επανεξέταση της σκέψης και της δράσης είναι αναπόσπαστο τμήμα της επαναστατικής πράξης.

Θεωρούμε λοιπόν απαραίτητη την ανάπτυξη μιας ευρείας κοινωνικής οργάνωσης συνδεδεμένης με τις πραγματικές ανάγκες των καταπιεσμένων που θα διορθώνει και θα ενισχύει τον επαναστατικό αντιεξουσιαστικό ακτιβισμό, συνεισφέροντας στην κοινωνική συνειδητοποίηση και στη συγκρότηση ενός αποτελεσματικού ελευθεριακού κινήματος.

Παράλληλα, θεωρούμε απαραίτητη την ανάπτυξη ενός εξεγερσιακού αισθήματος που θα προκύπτει από μια άμεση αντιπαράθεση με την κυριαρχία, καθιστώντας εφικτό ένα πεδίο ενότητας όλων των αγώνων για την απελευθέρωση, βασισμένο στις βιωμένες εμπειρίες των καταπιεσμένων μέσα από τους αγώνες, απορρίπτοντας οποιοδήποτε προκατασκευασμένο πλάτω και ιδεολογία.

Η εμφάνιση των Ζαπατίστας έχει επιταχύνει τις εξελίξεις και έχει οξύνει τις αντιθέσεις. Μάλιστα, στο βαθμό που οι εξελίξεις είναι ανοιχτές, αυτό δημιουργεί ένα ακόμα πιο πλατύ πεδίο δράσης. Από εμάς τους ελευθεριακούς, θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό η εξέλιξη αυτής της επαναστατικής διαδικασίας. Από τις πρώτες μέρες της Ζαπατίστικής εξέγερσης αποφασίσαμε, σαν Αναρχική Ομοσπονδία να πλησιάσουμε τον EZLN για να μπορέσουμε εμείς οι ίδιοι να αντιληφθούμε τις προτάσεις τους. Μετά από την πρώτη μας συνάντηση, αποφασίσαμε σαν οργάνωση, να σταθούμε αλληλέγγυοι και να συντονίσουμε

τις προσπάθειες μας μέσα στην επαναστατική διαδικασία.

Αυτή τη στιγμή η αλληλεγγύη και ο συντονισμός της δράσης συνεχίζει να αναπτύσσεται, στο βαθμό μάλιστα που μέχρι στιγμής τουλάχιστον, είμαστε αντιμέτωποι με μια ανοικτή αντιεξουσιαστική πρόταση, που δεν αποτρέπει την ανάπτυξη μιας τέτοιας δράσης από μεριάς μας. Αντίθετα, από την πρώτη μας συνάντηση με τους Ζαπατίστας, δεχτήκαμε μια ειλικρινή πρόταση για να δουλέψουμε μαζί. Αυτή ακριβώς την πρόταση την απευθύνουμε με τη σειρά μας στο διεθνές αναρχικό κίνημα και του ζητάμε να σταθεί αλληλέγγυο με αυτό τον αγώνα, με τον αγώνα των εξεγερσμένων του Μεξικό, με τον αγώνα των πιο περιφρονημένων της κοινωνίας. Ειδικά αυτή τη στιγμή, που οι παντοίιοι εχθροί κάθε γνήσιας επαναστατικής διαδικασίας εμφανίζονται όλο και πιο απειλητικοί. Δεν πρέπει να τους επιτρέψουμε να πραγματοποιήσουν τις απειλές τους".

Προς τους άντρες και τις γυναίκες που συγκεντρώθηκαν στη Brescia της Ιταλίας, αλληλέγγυοι με τον αγώνα στη Chiapas στο Μεξικό.
Προς όλους τους λαούς του πλανήτη.
Από τον Don Durito από τη Lacandona.

Αδέρφια,

σας γράφει ο Don Durito από τη Lacandona, περιπλανώμενος ιππότης, επανορθωτής των αδικιών, όνειρο των γυναικών, πρότυπο των αγοριών, τελευταίο και πιο μεγάλο παράδειγμα αυτής της ράτσας που εμπλούτισε την ανθρωπότητα με τόσο περίφημους και αδιάφορους ηρωισμούς, ένας σκαρβαβίος, ένας πολεμιστής του φεγγαριού.

Διέταξα τον πιστό μου ιπποκόμο, αυτόν που εσείς αποκαλείται Subcomandante Marcos, να σας στείλει ένα χαιρετισμό, γραμμένο με όλους τους τύπους που απαιτεί η σύγχρονη διπλωματία, εκτός από τις περιπτώσεις επεμβάσεων-αστραπή, των οικονομικών προγραμμάτων και της φυγάδευσης κεφαλαίων.

Θέλησα να σας γράψω μερικές αράδες με μοναδικό στόχο να συνεισφέρω στην ανάπτυξη του πνεύματός σας και στον εμπλουτισμό της σκέψης σας με ευγενείς και αξίους συλλογισμούς. Γι' αυτό σας αποστέλλω την ακόλουθη αφήγησή μου, χωρίς αμφιβολία είναι γεμάτη από πλούσια και πολύτιμα διδάγματα. Αυτό το παραμύθι αποτελεί τμήμα της συλλογής "Παραμύθια για μια νύχτα Ασφυξίας" (η έκδοση της οποίας παραμένει αβέβαιη) και λέγεται:

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΥΛΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα ποντικάκι που πεινούσε πάρα πολύ και ήθελε να φάει ένα τυράκι που βρισκόταν σε μια κουζίνα από ένα σπιτάκι. Πήγε λοιπόν το ποντικάκι στην κουζίνα με μεγάλη αποφασιστικότητα, για να φάει το τυράκι. Όμως εκεί συνάντησε ένα γατούλη και το ποντικάκι φοβήθηκε πολύ και το έβαλε στα πόδια. Το ποντικάκι δε μπορούσε να πάει στην κουζίνα για να φάει το τυράκι. Καθόταν λοιπόν και σκεφτόταν τι μπορούσε να κάνει για να πάρει το τυράκι, όταν ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα:

-Το βρήκα! είπε το ποντικάκι. Θα βάλω κάπου ένα πιτάκι με γαλατάκι και τότε ο γατούλης θα πάει να πιει το γαλατάκι, γιατί στους γατούληδες αρέσει πολύ το γαλατάκι. Και τότε, ενώ ο γατούλης θα πίνει το γαλατάκι και δεν θα προσέχει, θα πάω στην κουζίνα και θα πάρω το τυράκι και θα το φάω. Μμμ! πολύ ωραία ιδέα! είπε το ποντικάκι και πήγε να βρει γαλατάκι. Τελικά όμως το γαλατάκι ήταν στην κουζίνα κι όταν το ποντικάκι προσπάθησε να πάει στη κουζίνα συνάντησε το γατούλη και φοβήθηκε πολύ και το έβαλε στα πόδια. Το ποντικάκι δεν μπορούσε να πάει στην κουζίνα για να πάρει το γαλατάκι. Καθόταν λοιπόν και σκεφτόταν τι μπορούσε να κάνει για να πάρει το γαλατάκι, όταν ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα:

-Το βρήκα! είπε το ποντικάκι. Θα κρεμάσω κάπου μακριά ένα ψαράκι και τότε ο γατούλης θα πάει να

φάει το ψαράκι, γιατί στους γατούληδες αρέσουν πολύ τα ψαράκια. Και τότε, ενώ ο γατούλης θα τρώει το ψαράκι και δεν θα προσέχει, θα πάω στην κουζίνα και θα πάρω το γαλατάκι και θα το βάλω σε ένα πιτάκι και ενώ ο γατούλης θα πίνει το γαλατάκι και δεν θα προσέχει θα πάω στην κουζίνα και θα πάρω το τυράκι και θα το φάω. Μμμ! πολύ ωραία ιδέα! είπε το ποντικάκι και πήγε να βρει ένα ψαράκι. Τελικά όμως το ψαράκι ήταν στην κουζίνα κι όταν το ποντικάκι προσπάθησε να πάει στην κουζίνα συνάντησε το γατούλη και φοβήθηκε πολύ και το έβαλε στα πόδια. Το ποντικάκι δεν μπορούσε να πάει στην κουζίνα για να πάρει το ψαράκι. Και τότε το ποντικάκι κατάλαβε ότι και το τυράκι και το γαλατάκι και το ψαράκι όλα βρισκόταν στην κουζίνα και δεν μπορούσε να πάει να τα πάρει γιατί ο γατούλης δεν τον άφηνε να περάσει. Και τότε το ποντικάκι είπε "ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ" και πήρε ένα πολυβόλο και γάζωσε το γατούλη και πήγε στην κουζίνα και είδε ότι το ψαράκι, το γαλατάκι και το τυράκι είχαν χαλάσει και δεν τρωγότανε και τότε γύρισε πίσω στο γατούλη, τον πήρε και τον έψησε και κάλεσε όλους τους φίλους και τις φίλες του και έκαναν γιορτή και έφαγαν το γατούλη ψητό και τραγούδησαν και χόρεψαν και ήταν πολύ ευτυχισμένοι. Και αυτό ήταν η αρχή της ιστορίας...

Έτσι λοιπόν τελειώνει το παραμύθι και αυτό είναι το τέλος της επιστολής μου. Σας υπενθυμίζω ότι τα σύνορα υπάρχουν μόνο για να στοιχειοθετείται το αδίκημα του λαθρεμπορίου και να δικαιολογούνται οι πόλεμοι. Οποσδήποτε υπάρχουν τουλάχιστον δύο πράγματα για τα οποία οι συνοριακές γραμμές δεν έχουν σημασία. Το ένα είναι το έγκλημα που, εκσυγχρονιστικά μεταμφιεσμένο, κατανέμει την αθλιότητα σε παγκόσμια κλίμακα. Το άλλο είναι η ελπίδα πως η αξιοπρέπεια υπάρχει μόνο όταν δεν ακολουθούμε το βήμα του χορού που μας χορεύουν και όχι όταν κοιτάζουμε τον εαυτό μας στον καθρέπτη. Για να τελειώνουμε με το πρώτο και για να κάνουμε το δεύτερο να ανθίσει, το μόνο που χρειάζεται είναι να αγωνιστούμε και να είμαστε καλύτεροι. Όλα τα άλλα θα έρθουν μόνα τους, όλα αυτά που γεμίζουν τις βιβλιοθήκες και τα μουσεία.

Δεν χρειάζεται να κατακτήσουμε τον κόσμο αρκεί να τον φτιάξουμε απ' την αρχή.

Αυτά. Σας εύχομαι υγεία και να θυμάστε ότι για τον έρωτα το κρεβάτι είναι μια πρόφαση, για το χορό η μουσική είναι ένα στολίδι και για τον αγώνα η εθνικότητα δεν είναι παρά ένα ατύχημα εντελώς συμπτωματικό.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου
Don Durito από τη Lacandona
Μεξικό, Αύγουστος 1995

Υ.Γ. Συγχωρέστε με που δεν γράφω περισσότερα, όμως αυτό τον καιρό προετοιμάζω μια εκστρατεία για να εισβάλουμε το χειμώνα στην Ευρώπη. Πώς θα σας φαινότανε μια απόβαση την ερχόμενη πρώτη του Γενάρη;

Η συζήτηση που ακολούθησε...

Μετά το τέλος της ομιλίας των Μεξικάνων, τόσο στη Θεσ/νίκη όσο και στην Αθήνα, ακολούθησαν κάποιες ερωτήσεις από την πλευρά του κόσμου που συμμετείχε στις δύο εκδηλώσεις.

Πιο συγκεκριμένα οι σύντροφοι από το Μεξικό είχαν την ευκαιρία να εξηγήσουν πως η Γενική Διοίκηση του Ζαπατιστικού στρατού αποτελείται από χιλιάδες διοικητές οι οποίοι δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι πολίτες που σαν εκλεγμένοι εκπρόσωποι αποτελούν τη Γενική Διοίκηση του EZLN και είναι ανά πάσα στιγμή ανακλητοί.

Οι αποφάσεις στις ινδιάνικες κοινότητες παίρνονται συλλογικά μέσα από τις γενικές συνελεύσεις των μελών τις κοινότητες.

Δικαίωμα συμμετοχής και λόγου στις γενικές συνελεύσεις έχουν όλοι οι πολίτες με ηλικία από 11 ετών και πάνω. Όπως χαρακτηριστικά θεωρείται αρκετά ενήλικος για να καταδικαστεί σε θάνατο από πείνα τότε είναι και αρκετά ενήλικος για να συμμετέχει και στις αποφάσεις.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στη στάση των παραδοσιακών αριστερών αντάρτικων της Λατ. Αμερικής απέναντι στους Ζαπατίστας. Το Μέτωπο Farabuto Marti καθώς και ο D. Ortega από τις πρώτες μέρες του Γενάρη του '94 δήλωσαν πως δεν έχουν καμία σχέση με τους αντάρτες του μεξικάνικου νότου, ότι τους θεωρούν ύποπτους και στηρίζουν την κυβέρνηση του Salinas de Gortari.

Το αντάρτικο της Γουατεμάλας (URGN) προχώρησε περισσότερο εκφράζοντας την αποψη ότι πίσω από τους Ζαπατίστας κρύβεται η CIA. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι ο Fidel Castro τον Μάρτη του '94 προσκάλεσε επίσημα στην Αβάνα τον τότε πρόεδρο του Μεξικό Salinas εκφράζοντας έμπρακτα την στήριξή του στο μεξικάνικο καθεστώς. Σε συνεντεύξεις του εκείνων των ημερών ο F. Castro δεν παρέλειψε να αναφέρει πως θεωρεί ύποπτα τα κίνητρα των Ζαπατίστας και πως το μό-

νο που καταφέρνουν είναι η αποσταθεροποίηση της κατάστασης στο εσωτερικό του μεξικάνικου κράτους που παραδοσιακά αποτελεί τον στενότερο σύμμαχο της Κούβας.

Όσον αφορά τη στάση της μεξικανικής αριστεράς αυτή συνοπτικά εντοπίζεται σε δύο ρεύματα. Το πρώτο αναφέρεται στις M-L οργανώσεις, εκείνες που δηλώνουν πως το μόνο που λείπει από τον EZLN είναι μια πεφωτισμένη ηγεσία, δουλειά που "αφιλοκερδώς" προσφέρονται να αναλάβουν οι ίδιοι. Στο δεύτερο ρεύμα ανήκουν όλοι αυτοί που θέτουν τη δράση τους στις διαταγές του EZLN αναγνωρίζοντάς τον σαν την πρωτοπορία του λαϊκού κινήματος.

Η πλειοψηφία των παραπάνω οργανώσεων είχαν κρατήσει τις πρώτες μέρες του Γενάρη του '94 από επιφυλακτική έως αρνητική στάση απέναντι στους Ζαπατίστας, όμως η λαϊκή απήχηση που βρήκε το μήνυμα του EZLN τους έκανε να αναθεωρήσουν τις απόψεις και τις τακτικές τους.

Χαρακτηριστικό στοιχείο της κεντρικής πολιτικής σκηνής είναι η "διείσδυση" στοιχείων της ακροαριστερής πολιτικής σκηνής: ο ίδιος ο Salinas de Gortari ήταν μέλος της σοβιετικής οργάνωσης "Μαζική Γραμμή" και δεν παρέλειψε από τη στιγμή που ανέλαβε την προεδρία να προωθήσει σε διοικητικές θέσεις τους πρώην συντρόφους του, καθώς και να αναθέσει το σχεδιασμό του λαϊκού προγράμματος Εθνικής Αλληλεγγύης (PRONASOL) σε μέλη τροτσκιστικών οργανώσεων.

Τέλος οι εκπρόσωποι της μεξικάνικης αναρχικής ομοσπονδίας AMOR Y RABIA διεκρίναν ότι η χρήση της μεξικάνικης σημαίας από τον EZLN αποτελεί κίνηση τακτικής απέναντι στην κυβερνητική προπαγάνδα που μιλά για υποκινούμενη αναταραχή από ύποπτους κύκλους του εξωτερικού. Αυτό όμως δεν αναιρεί την αναγκαιότητα κριτικής στη χρήση της σημαίας στα πλαίσια πάντα μιας κριτικής αλληλεγγύης και συμμετοχής σε ένα συντονισμένο αγώνα.

Αναρχοσυνδικαλισμός και οργάνωση

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μετάφραση άρθρου από το αναρχοσυνδικαλιστικό περιοδικό **REBEL WORKER**, όργανο της Αναρχοσυνδικαλιστικής Ομοσπονδίας Αυστραλίας (Σίδνεϊ) και δημοσιεύθηκε στο "Δελτίο για την επαναστατική προλεταριακή δράση", που εκδόθηκε από τις συνεργαζόμενες αναρχικές ομάδες Θεσσαλίας - Καλοκαίρι '95

Ο συνδικαλισμός είναι η μεγαλύτερη οργανωμένη τάση του απελευθερωτικού κινήματος. Έχει δημιουργήσει μεγάλα εργατικά σωματεία, ηγήθηκε μεγάλων αγώνων, είναι η πιο δημοφιλής έκφραση του αναρχισμού σε πολλές χώρες.

Στα 1860 το σύγχρονο σοσιαλιστικό κίνημα άρχισε να παίρνει μορφή. Η Διεθνής Ένωση Εργατών, γνωστότερη σαν Πρώτη Διεθνής, έγινε πόλος έλξης για τους αγωνιστές εργάτες. Καθώς το κίνημα μεγάλωνε, άρχισαν να ξεκαθαρίζουν τα σημεία διαφωνίας και συμφωνίας μεταξύ Μαρξιστών και Αναρχικών, σχετικά με την έννοια του σοσιαλισμού και το πως θα πραγματοποιηθεί. Αυτό οδήγησε τους Μαρξιστές στη χρησιμοποίηση μέσω των ήσσονος δημοκρατικότητας, για τον αποκλεισμό των Αναρχικών.

Στα 1871 γεννιέται η Παρισινή Κομμούνα από εργάτες του Παρισιού, που καταλαμβάνουν την πόλη. Όταν τελικά ηττούνται, εφτά χιλιάδες Κομμουνάροι σκοτώθηκαν και κάμποσοι άλλοι φυλακίστηκαν με σκοπό να εκτελεσθούν. Ένα καθεστώς τρόμου ενάντια στην Αριστερά σάρωσε την Ευρώπη. Οι Αναρχικοί έμπαιναν στο περιθώριο από χώρα σε χώρα. Αυτό δυσκόλεψε την γρήγορη ανάπτυξη του κινήματος. Σε απάντηση στην τρομοκρατία των αφεντικών, στις δολοφονίες, τους εκτοπισμούς εργατών και διαμαρτυρόμενων αγροτών και στην καταπίεση του αναρχικού κινήματος, μια μειοψηφία πέρασε στον ένοπλο αγώνα, γνωστό σαν "προπαγάνδα στην πράξη", σκοτώνοντας πολλούς βασιλιάδες, αριστοκράτες και πολιτικούς ηγέτες.

Αν και μια τέτοια πρακτική είναι αρκετά κατανοητή, οδήγησε σε μεγαλύτερο χάσμα μεταξύ της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης και του κινήματος. Η μυστική δουλειά έγινε κάτι φυσιολογικό, σε πολλές χώρες. Η μαζική δουλειά γινόταν συνεχώς και πιο δύσκολη. Γεννήθηκε η εικόνα του παρανοϊκού με την βόμβα στα χέρια του. Το κίνημα δεν είχε μεγάλη πρόοδο. Με την αλλαγή του αιώνα, πολλοί αναρχικοί πείσθηκαν ότι χρειαζόταν μια νέα προσέγγιση. Κάλεσαν τους εργάτες να επιστρέψουν στην ανοιχτή και δημόσια αγωνιστική δραστηριότητα. Η στρατηγική που ανέπτυξαν ήταν ο Συνδικαλισμός.

Η βασική ιδέα

Οι βασικές του ιδέες έκαναν τον γύρο του κόσμου, οργανώνοντας πολλούς εργάτες σ' ένα "**Μεγάλο Συνδικάτο**", διατηρώντας τον έλεγχο της λαϊκής βάσης και προβάλλοντας αντίσταση στη δημιουργία μιας γραφειοκρατίας ανεξέλεγκτων επισημών. Διαφορετικά από άλλα συνδικάτα, πιστεύουν ότι το συνδικάτο μπορεί να χρησιμοποιηθεί όχι μόνο για τον μετασχηματισμό αλλά και για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Ισχυρίζονται ότι οι περισσότεροι εργάτες δεν είναι επαναστάτες, επειδή η δομή των συνδικάτων τους είναι τέτοια που παίρνει την πρωτοβουλία από τα χέρια της λαϊκής βάσης. Προτείνουν για εναλλακτική λύση να οργανωθούν όλοι οι εργάτες σ' ένα "μεγάλο συνδικάτο", προετοιμαζόμενοι για την επαναστατική γενική απεργία.

Ίδρυσαν την δική τους διεθνή οργάνωση, με την δημιουργία της **Διεθνούς Ένωσης Εργατών**, στο Βερολίνο το 1922. Παρούσες σ' αυτό το συνέδριο ήταν η **Περιφερειακή Οργάνωση Εργατών** της Αργεντινής (FORA) αντιπροσωπεύοντας 200.000 μέλη, οι **Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου** της Χιλής αντιπροσωπεύοντας 20.000, το **Συνδικάτο Συνδικαλιστικής Προπαγάνδας** της Δανίας με 600 μέλη, το **Συνδικάτο Ελεύθερων Εργατών** της Γερμανίας (FAUD) με 120.000 μέλη, η **Εθνική Γραμματεία Εργατών** της Ολλανδίας με 22.500 μέλη, η **Ιταλική Συνδικαλιστική Ένωση** με 500.000 μέλη, η **Γενική Συνομοσπονδία Εργατών** της Πορτογαλλίας με 15.000 μέλη, η **Κεντρική Οργάνωση Εργατών** της Σουηδίας (SAC) με 32.000 μέλη, η **Επιτροπή Υπεράσπισης του Επαναστατικού Συνδικαλισμού** της Γαλλίας (μια διάσπαση της CGT) με 100.000 μέλη, η **Federation du Battiment** του Παρισιού με 32.000 μέλη. Η Ισπανική CNT στάθηκε αδύνατο να στείλει εκπροσώπους εξ αιτίας του σκληρού ταξικού αγώνα που βρισκόταν σε εξέλιξη στην χώρα, κάτω από την δικτατορία του Πρίμο ντε Ριβέρα. Πήραν μέρος, όμως, τα επόμενα χρόνια.

Στην διάρκεια της δεκαετίας του '20, η Διεθνής Ένωση Εργατών (IWW), επεκτάθηκε. Περισσότερα συνδικάτα και ομάδες προπαγάνδας ήρθαν σε επαφή με την γραμματεία της. Ήσαν από το Μεξικό, Ουρουγουάη, Βουλγαρία, Πολωνία, Ιαπωνία, Αυστραλία, Νότιο Αφρική, Παραγουάη και Βόρειο Αφρική.

Επίσης υπήρχαν σε πολλές χώρες συνδικάτα εκτός IWW, όπως η Βραζιλιάνικη Περιφερειακή Οργάνωση Εργατών και οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου στις ΗΠΑ (που σύντομα εξαπλώθηκε στον Καναδά, την Σουηδία, την Αυστραλία, την Νότιο Αφρική και την Βρετανία). Η επιρροή των μεθόδων της, αν όχι της αναρχικής της προέλευσης, φάνηκε ακόμα και στην Ιρλανδία όπου η ITGWU, σ' όλη την διάρκεια της ύπαρξής της μέχρι που συγχωνεύθηκε στην SIPTOU, είχε τα γράμματα OBU στο έμβλημά της. OBU σημαίνει "one big union", "ένα μεγάλο συνδικάτο", της IWW. Και να μην ξεχνάμε ότι τόσο ο Κόνολλυ όσο και ο Λάρκιν ήταν επηρεασμένοι από την IWW. Ο Κόνολλυ ήταν οργανωτής του συνδικάτου οικοδόμων της Νέας Υόρκης και ο Λάρκιν εκφώνησε την νεκρολογία στην κηδεία του Τζέι Χιλ.

Η παρακμή

Η επιτυχία των Μπολσεβίκων έκανε μεγάλο κακό στο εργατικό κίνημα, έξω από τη Ρωσία. Πολλοί εντυπωσιάστηκαν απ' ό,τι συνέβαινε στην Ρωσία, Κομμουνιστικά Κόμματα ξεφύτρωναν σχεδόν παντού. Το Μπολσεβίκικο μοντέλο φαινόταν πετυχημένο. Πολλοί έψαξαν να το αντιγράψουν. Αυτό συνέβη πριν η πραγματικότητα της Σοβιετικής δικτατορίας γίνει ευρύτερα γνωστή.

Παρ' όλ' αυτά, το συνδικαλιστικό κίνημα άντεξε με την μεγαλύτερη υποστήριξη. Ο πραγματικός κίνδυνος ήταν η άνοδος του φασισμού. Με την εξουσία του Μουσολίνι, η Ιταλική USI, το μεγαλύτερο συνδικάτο του κόσμου, οδηγήθηκε στο περιθώριο και μετά στην εξαφάνιση. Η Γερμανική FAU, η Πορτογαλική CGT, η Δανέζικη NSV, η Γαλλική CDSR και πολλές άλλες οργανώσεις στην Ανατολική Ευρώπη και την Λατινική Αμερική, δεν μπόρεσαν να επιβιώσουν του φασισμού και των στρατιωτικών δικτατοριών των δεκαετιών '30 και '40.

Ακριβώς εκείνη την περίοδο γενιόταν η Ισπανική Επανάσταση, που αντιπροσώπευε τόσο τα υψηλά όσο και χαμηλά σημεία του συνδικαλισμού.

Η Πολωνική συνδικαλιστική ένωση με 130.000 εργάτες, η ZZZ, επρόκειτο να γίνει μέλος της IWA όταν συνετρίβη από την εισβολή των ναζί. Αλλά, όπως και άλλοι συνδικαλιστές σε άλλες χώρες, δεν υποχώρησαν χωρίς αγώνα. Η Πολωνική ZZZ, μαζί με την Πολωνική Συνδικαλιστική Ένωση, πήραν τα όπλα ενάντια στους ναζί και στα 1944 μπόρεσαν να εκδόσουν μια εφημερίδα με τ' όνομα Syndicalista. Στα 1938, παρά το γεγονός ότι η χώρα τους ήταν κάτω από την δικτατορία του Σαλαζάρ, η Πορτογαλική CGT μπορούσε ακόμα να λέει ότι έχει 50.000 μέλη, στο εντελώς παράνομο και περιθωριοποιημένο συνδικάτο της. Στην Γερμανία έγιναν μαζικές δίκες εναντίον αγωνιστών της FAU με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Πολλοί δεν επιβίωσαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ένα σημείο που αξίζει να αναφερθεί, σχετικά με την Ισπανική CNT, δείχνει την υποκρισία της Βρετανικής κυβέρνησης που αυτοαποκαλείται αντιφασιστική. Όχι μόνο υπήρχαν εξόριστοι Ιταλοί αντιφασίστες στο Isle of Man, αλλά και ανταπέδωσαν στις μυστικές ενέργειες μελών της CNT που βοήθησαν Βρετανούς αεροπόρους, Εβραίους και αντιφασίστες, με την παράδοση, όταν ο πόλεμος τελείωσε, των ονομάτων τους στην μυστική αστυνομία του Φράνκο.

Τα απομεινάρια

Με το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, το Ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα και η IWA ήσαν σχεδόν κατεστραμμένα. Η CNT ήταν τώρα μια εξόριστη οργάνωση. Στα 1951 η IWA έκανε το πρώτο μεταπολεμικό της συνέδριο στην Τουλούζη. Αυτή τη φορά επρόκειτο για μια πολύ μικρότερη οργάνωση σε σχέση με το μεγάλο κίνημα στην διάρκεια του πρώτου συνεδρίου. Αλλά εξακολουθούσε να αντιπροσωπεύει κάτι. Συμμετείχαν εκπρόσωποι, αν και οι περισσότεροι εκπροσωπούσαν πολύ μικρές οργανώσεις, από την Κούβα, την Αργεντινή, την Ισπανία, την Σουηδία, την Ιταλία, την Γαλλία, την Γερμανία, την Ολλανδία, την Αυστρία, την Δανία, την Νορβηγία, την Βρετανία, την Βουλγαρία και την Πορτογαλία. Εστάλη κι ένα μήνυμα υποστήριξης από την Ουρουγουάη.

Τα πράγματα δεν φαινόταν καλά για την επανεμφάνιση του αναρχοσυνδικαλισμού. Στην Ανατολική Ευρώπη οι Σταλινικοί δεν επέτρεπαν

τον ελεύθερο διάλογο, τις απεργίες ή τα ελεύθερα συνδικάτα. Και βέβαια ούτε τα αναρχικά συνδικάτα. Στην Δύση, μαζικές επιδοτήσεις από τις ΗΠΑ και την Καθολική Εκκλησία, προορίζονταν για την χειραγωγή των συνδικάτων που ελέγχονταν από τους Χριστιανοδημοκράτες και τους Σοσιαλδημοκράτες. Εν τω μεταξύ, η Ρωσία έκανε το ίδιο για τους συμμάχους της που ελέγχονταν από την Γαλλική CGT, την Ιταλική CGIL και άλλες οργανώσεις. Η IWA, μέσα στην αδυναμία της, δεν είχε καμιά επηρροή. Στα τέλη της δεκαετίας του '50 η Σουηδική SAC αποσύρθηκε από την IWA. Τώρα δεν υπήρχε ούτε ένα συνδικάτο που να λειτουργεί στις γραμμές της.

Παράπαιε μεταξύ μιας συλλογής μικρών ομάδων προπαγάνδας κι εξόριστων οργανώσεων, όπως η

Ισπανική και η Βουλγαρική CNT. Μερικοί αναρωτιούνται πόσο θα υπήρχε ακόμα. Αλλά το 1977 ο Φράνκο πεθαίνει και το καθεστώς του πέφτει. Η CNT ανθίζει. Μέσα σε λίγους μήνες τα μέλη της αυξήθηκαν από λίγες εκατοντάδες ακτιβιστές σε 150.000. (Αργότερα, εμφανίστηκαν προβλήματα μέσα στην CNT και η διάσπαση που ακολούθησε άφησε δύο συνδικάτα των οποίων τα συνδισμένα μέλη σήμερα, δεν φτάνουν τους 30.000, αν και παραμένουν σημαντικά σε αριθμό). Η ανάπτυξη της CNT έφερε τον αναρχοσυνδικαλισμό, στην ημερήσια διάταξη του αναρχισμού. Η IWA διεκδικεί τώρα οργανώσεις που λειτουργούν μερικώς σαν συνδικάτα και ομάδες προπαγάνδας περίπου σε δώδεκα χώρες.

16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1904 Ξεκινάει γενική επαναστατική απεργία στην Ιταλία.

16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1919 Ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής FAUD (Μέτωπο Αναρχικών Οργανώσεων Γερμανίας).

17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1980 Εκτέλεση του δικτάτορα Σομόζα στη Νικαράγουα.

17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1986 Υπόθεση της δολοφονίας του Ι. Κουμή και της Σ. Κανελοπούλου κλείνει με την αθώωση του μπάτσου Π. Σταυρόπουλου.

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1945 Πεθαίνει από φυματίωση σε νοσοκομείο του Παρισιού ο ρώσος αγωνιστής και θεωρητικός του αναρχοσυνδικαλισμού Βσέβολοντ Μιχαήλοβιτς Έιχενμπάουμ, γνωστός με το ψευδώνυμο Βολίν.

19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1968 Χιλιάδες στρατιώτες εισβάλουν στο πανεπιστήμιο του Μεξικού και συλλαμβάνουν 500 φοιτητές. Η αντίσταση οπλίζεται σε ολόκληρη τη πόλη.

20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ 1920 Δεύτερο πανεργατικό συνέδριο στην Αθήνα.

1 Οι απανωτές κυκλικές κρίσεις των περιόδων 1973-75 και 1979-82, η αγριότητα των ενδοκαπιταλιστικών συγκρούσεων, οι κάτω από την ανάγκη προσαρμογής προς τις νέες επιστημονικοτεχνικές εξελίξεις επιβαλλόμενες δομικές αναδιαρθρώσεις και ο πάντοτε υπαρκτός φόβος μιας νέας φάσης ριζοσπαστικής ανόδου του μαζικού κινήματος, ώθησαν - περί τα μέσα της δεκαετίας του 70 - τις κυρίαρχες τάξεις στις καπιταλιστικές χώρες, στη σχεδίαση και εκτόξευση μιας μακράς πνοής επιχείρησης ανασυγκρότησης με στόχο των έλεγχου των εξελίξεων και την αποκατάσταση της λειτουργικότητας του συστήματος.

Η "καπιταλιστική αναδιάρθρωση", στρατηγικής σημασίας επιλογή για τις κυρίαρχες τάξεις, επιβλήθηκε στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες μετά την κρίση του 1973-75 και με διάφορες παραλλαγές εφαρμόστηκε σαν συνταγή σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες.

υλικής βίας και ψυχολογικού καταναγκασμού, αξιοποιώντας όλες τις δυνατότητες που η κατοχή του πλούτου, ο έλεγχος του κρατικού μηχανισμού και ο ενισχυμένος ρόλος των ΜΜΕ, πρόσφεραν στο κεφάλαιο.

Είναι φανερό ότι η επιτυχία της επίθεσης εξαρτιόταν βασικά από το βαθμό στον οποίο θα ήταν δυνατό να αποπροσανατολισθεί και να καμφθεί το λαϊκό κίνημα.

Η επίθεση, επίθεση αποφασιστικής σημασίας για ολόκληρο το μπλόκ εκμετάλλευσης και κυριαρχίας προωθήθηκε από το σύνολο των λειτουργιών της εξουσίας (κράτος, κόμματα, συνδικάτα, εκκλησία κ.λπ.) με την υποστήριξη ολόκληρου του αστικού μηχανισμού καταπίεσης και προπαγάνδας και την αξιοποίηση των ελεγχόμενων από το κράτος και το μεγάλο κεφάλαιο μέσων μαζικής επικοινωνίας που τείνουν ήδη, σε συνδυασμό με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, να αποβούν σε βασικά όπλα συντήρησης της κυριαρχίας της σύγχρονης εμπορευματικής-θεαμα-

τά τους εμπνευστές της θα καθόριζε το πλαίσιο των πολιτικοοικονομικών εξελίξεων για τα προσεχή 30-40 χρόνια δεν απέδωσε τα σχεδιασθέντα.

Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ και των καθεστώτων της Α. Ευρώπης δεν πρόσφερε στα ιμπεριαλιστικά κέντρα την "ανάσα" που πολλοί περίμεναν. Αντίθετα όξυνε τις μεταξύ τους αντιθέσεις και δημιούργησε προβλήματα στο εσωτερικό τους που ενισχύθηκαν ακόμη περισσότερο από το κόστος των δομικών αναδιαρθρώσεων που επέβαλε η τεχνολογική εξέλιξη και η απο/ανασύνθεση των παραγωγικών συστημάτων.

Οδηγήθηκαν έτσι σ' έναν ακόμη σκληρότερο ανταγωνισμό για τον έλεγχο των αγορών και στην εμφάνιση νέων περιοδικών κρίσεων μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης που καθιστούν προβληματική την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος στο σύνολο του, όσο κι αν αυτό έχει πετύχει, μέχρι στιγμής, να λύνει τις αντιθέσεις του και να ξεπερνά τις αδυναμίες του στο εσωτε-

-Βρισκόμαστε όλοι στο επίκεντρο μιας εξελισσόμενης σφαιρικής κρίσης της κυριαρχίας που αγκαλιάζει όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής και που τα συμπτώματά της, κοινά λίγο-πολύ σε κάθε καπιταλιστική χώρα, δεν είναι δύσκολο να διαπιστωθούν και να καταγραφούν:

α. Σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες έχουμε ισχυροποίηση του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών και ενίσχυση των τάσεων αυτονόμησης τους έναντι της κοινωνίας. Εχουμε πλήρη και απροκάλυπτη υποταγή της νομοθετικής και δικαστικής εξουσίας, στην εκτελεστική που λειτουργεί ως εντολοδόχος των πραγματικών κέντρων εξουσίας. Αποδεικνύεται έτσι ο ενιαίος, καθολικός και επεκτατικός χαρακτήρας της εξουσίας και πόσο "παραμύθι" αποτελούν τα περί "διακρίσεως των εξουσιών" φληναφήματα των κρατιστών.

β. Η ενίσχυση του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών γίνεται σε βάρος των αστικών ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων των πολιτών. Δημιουργείται αυτό που οι αστοί αποκαλούν "δημοκρατικό έλλειμμα", θέλοντας να συγκαλύψουν την κατάρρευση του μύθου της αστικής δημοκρατίας.

γ. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους ανίκανοι να πλασάρουν οποιοδήποτε "όραμα" στο λαό, πρωτοστατούν σε μια ιδεολογική επίθεση που ντυμένη με τα χρώματα του εθνικισμού σκοπεύει στην ενίσχυση της προσπάθειας αποπροσανατολισμού και μαζικού εκφασισμού των λαϊκών μαζών και της δημόσιας ζωής.

δ. Τα ΜΜΕ άμεσα και οργανικά δεμένα με το μεγάλο κεφάλαιο, αναδεικνύονται σε παράγοντες διαμόρφωσης της κοινής γνώμης, μέσα αποπροσανατολισμού και χειραγώγησης με δυνατότητες μεγαλύτερες και αυτών των κομμάτων.

ε. Οι χειραγωγικοί μηχανισμοί (κόμματα, συνδικάτα, εκκλησία κ.λπ.) απομαζικοποιημένοι, χάνοντας και τα τελευταία υπολείμματα αξιοπιστίας και αδυνατώντας να παρέμβουν στο λαϊκό κίνημα, καταφεύ-

γουν στο κράτος και αναλώνονται σε όρκους υποταγής προς τα κέντρα εξουσίας για να περισώσουν τα προνόμια τους.

ζ. Οι κυρίαρχες τάξεις χωρίς να έχουν εγκαταλείψει την αναζήτηση διεξόδων στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, μέσα από αναδιτάξεις του πολιτικού σκηνικού, προσβλέπουν ολοένα και πιο σταθερά στο ενδεχόμενο βοναπαρτιστικών λύσεων και συγκαλυμμένης ή απροκάλυπτης εκτροπής, εκφράσεις του ευρύτατου φάσματος παραλλαγών της ίδια πάντα εξουσίας τους.

Η συντονισμένη προσπάθεια κατάργησης της επικοινωνίας, του διαλόγου, της συμμετοχής και αυτής της σκέψης του ανθρώπου και η επιχείρηση υποβιβασμού του σε απομονωμένο-αφασικό δέκτη μηνυμάτων και εντολών συναντούν ήδη την αποφασιστική αντίθεση των μεμονωμένων ατόμων, των αντι-ΜΜΕ και αντικομφορμιστικών μετώπων και αποτυγχάνουν να προωθήσουν τους στόχους τους.

Αν όλα αυτά τα δούμε μέσα στο πλαίσιο της δράσης-του αυθόρμητου κινήματος αντίστασης, των κινητοποιήσεων, των συγκρούσεων και των κοινωνικών αγώνων, γίνεται αντιληπτό για ποιο λόγο οι ίδιοι οι κυρίαρχοι μιλούν για κρίση του συστήματος κυριαρχίας τους συνολικά και γιατί βρισκόμαστε στην αρχή μιας παρατεταμένης περιόδου κοινωνικής αποσύνθεσης που οδηγεί στη δημιουργία εξεγερτικών καταστάσεων που τίποτα δεν αποκλείει να εξελιχθούν σε επαναστατικές.

Η στροφή προς την πολιτική αντίδραση, η αποθέωση των μηχανισμών καταστολής και η αναγωγή των ΜΜΕ σε βασικό παράγοντα αποπροσανατολισμού και αδρανοποίησης της κοινής γνώμης, αποτελεί επιλογή των κυρίαρχων τάξεων που ισχυροποιούν το "κράτος τους" για την αντιμετώπιση της φάσης ριζοσπαστικής ανόδου του λαϊκού κινήματος που οι ίδιοι αναμένουν:

α. Σαν απάντηση στην αγριότητα της καπιταλιστικής επίθεσης.

Νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα και καπιταλιστική αναδιάρθρωση

Εκδηλώθηκε όχι μόνο στο επίπεδο της παραγωγής αλλά σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής. Δεν υπήρξε αποτέλεσμα αυθαίρετης επιλογής αλλά έκφραση αναγκαιότητας και στρατηγική επιλογή που βάσει τη σφραγίδα στις εξελίξεις της περιόδου που διανύουμε και με την έννοια αυτή αποτελεί στοιχείο που χαρακτηρίζει την εποχή μας.

Το πολιτικό έδαφος πάνω στο οποίο επιχειρήθηκε η επίθεση ετοιμάστηκε κατάλληλα μέσα από:

-τη "στρατηγική σύγκλιση" των συντηρητικών με τη σοσιαλδημοκρατία και την σε κάθε περίπτωση συνεννοχή των "αριστερών" και "κομμουνιστικών" ηγεσιών.

-την πλήρη ενσωμάτωση και αστικοποίηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σε όλα τα επίπεδα.

-το χτύπημα του αυθόρμητου κινήματος.

Βασικοί άξονες αυτής της πολιτικής κοινοί για κάθε καπιταλιστική χώρα υπήρξαν:

-Η επιβολή μιας αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής.

-Η αντεργατική αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων με στόχευση ακόμα και τις ίδιες τις δομές της εργατικής τάξης.

-Η προώθηση μιας γενικότερης οικονομικής και παραγωγικής αναδιάρθρωσης των εθνικών οικονομιών σε νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση.

2 Η επιχείρηση, όπως άλλωστε είχε σχεδιαστεί, προσέλαβε από την πρώτη στιγμή καθολικό χαρακτήρα.

Οι αλλαγές που επιχειρήθηκαν στην οικονομία δεν ήταν δυνατόν να μην έχουν την αντανάκλαση τους στον ευρύτερο κοινωνικό χώρο ή να μη συνοδεύονται από κάποιες σχεδιασμένες, συνειδητές παρεμβάσεις και στους άλλους χώρους.

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση, επίθεση γενική και "εφ' όλης της ύλης", εκδηλώθηκε όχι μόνο στο επίπεδο της παραγωγής αλλά σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής και υπήρξε μια συνδυασμένη επιχείρηση

τικής κοινωνίας, λειτουργώντας ως καθοριστικοί παράγοντες επηρεασμού και διαμόρφωσης της κοινής γνώμης και της λαϊκής συνείδησης.

Πώς όμως εξελίχθηκε αυτή η επίθεση και ποιά υπήρξαν τα αποτελέσματα της; Κι ακόμα ποιές εφεδρείες απέμειναν στο σύστημα όχι για να ολοκληρώσει τους στόχους της επίθεσης - πράγμα που εμφανίζεται ήδη ως ανέφικτο - αλλά για να αντιμετωπίσει την απειλή μιας, λογικά αναμενόμενης, επιθετικής επιστροφής του λαϊκού κινήματος;

3 Η εξέλιξη της επιχείρησης αποκάλυψε την έκταση των αντιφάσεων του συστήματος και τα όρια αντοχής του.

Δεκαπέντε περίπου χρόνια μετά την εκτόξευσή της, γύρω δηλαδή στα 1990, η επιχείρηση έφθασε στο ζενίθ της επιτυχίας της και τα πράγματα διαγράφονταν ρόδινα για τον καπιταλισμό, ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και των καθεστώτων των χωρών της Α. Ευρώπης και την αποκατάσταση της ενιαίας παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς.

Δύο χρόνια αργότερα η κατάσταση εμφάνιζε σημεία ριζικής ανατροπής, δικαιώνοντας εκείνους που από πολύ νωρίτερα είχαν εκφράσει τις επιφυλάξεις τους.

Η επιχείρηση έχασε την αρχική της ορμή, οι ρυθμοί έπεφταν, τα πρώτα αρνητικά νούμερα εμφανίστηκαν, τα παλιά προβλήματα με νέα πιο οξυμένα πρόβαλαν και πάλι.

Η αδυναμία του καπιταλισμού να ολοκληρώσει τους στόχους της "καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης" ήταν προφανής και βασικά οφείλονταν:

α. Στις εσωτερικές αντιθέσεις του ίδιου του συστήματος. Αντιθέσεις που σαν αποτέλεσμα δράσης των οικονομικών νόμων του καπιταλισμού, εκδηλώθηκαν με τη μορφή του άγριου ανταγωνισμού των ισχυρών καπιταλιστικών χωρών μεταξύ τους αλλά και στο εσωτερικό του μπλόκ κυριαρχίας κάθε καπιταλιστικής χώρας χωριστά.

β. Στην αδυναμία των εκμεταλλευτών να επιτύχουν τον επιδιωκόμενο έλεγχο του αυθόρμητου κινήματος, γεγονός που σε συνδυασμό με την δράση άλλων παραγόντων υποχρέωσε τον καπιταλισμό σε διορθωτικές κινήσεις, εκτρέποντας την επιχείρησή από την αρχική της σχεδίαση.

Η μακράς πνοής επιχείρηση καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που κα-

νεν σε όλες τις συνιστώσες του πλέγματος κυριαρχίας και οδήγησαν στην αναστροφή του ρεύματος και της ως το 1990 ευφορίας των καπιταλιστών, θα ενταθούν ακόμα περισσότερο στο μέλλον.

Ο με πολλαπλές στοχεύσεις εθνικισμός εξελίσσεται σε μπουμερανγκ για τους υποκινητές του και σε παράγοντα αποσταθεροποίησης διεθνώς και στο εσωτερικό κάθε χώρας. Από τη διπολικότητα περάσαμε στην πολυπολικότητα όσο κι αν οι ΗΠΑ φαίνονται σ' αυτή τη φάση να επικρατούν και να επιβάλλουν τους όρους τους.

Η προσπάθεια των εκμεταλλευτών να αποτρέψουν τη δυσμενή γι' αυτούς εξέλιξη της επιχείρησης τους δεν εμφανίζει σε κανένα τομέα πιθανότητες επιτυχίας.

Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι τα κρισιμικά φαινόμενα που μέσα σε δύο χρόνια (1990-1992) εκδηλώθη-

καν σε όλες τις συνιστώσες του πλέγματος κυριαρχίας και οδήγησαν στην αναστροφή του ρεύματος και της ως το 1990 ευφορίας των καπιταλιστών, θα ενταθούν ακόμα περισσότερο στο μέλλον.

4 Οι εξουσιαστές γνωρίζουν αρκετά καλά ότι ούτε η αστυνόμευση ούτε η απειλή της άγριας καταστολής μπορούν ν' αποτρέψουν την πορεία ριζοσπαστικοποίησης του λαϊκού κινήματος και την άνοδο του αυθόρμητου.

γουν στο κράτος και αναλώνονται σε όρκους υποταγής προς τα κέντρα εξουσίας για να περισώσουν τα προνόμια τους.

στ. Η ίδια η "επιχείρηση αυτοκάθαρσης" των μηχανισμών εξουσίας συναντά δυσκολίες και το κομματικό παιχνίδι της εναλλαγής στην εξουσία δεν αποδίδει. Στην Ιταλία τα κέντρα εξουσίας, αναγκάστηκαν, χωρίς να αγνοούν το "ρίσκο", να ρίξουν στο παιχνίδι τη "δικαστική εξουσία" σε μια πολυδιαφημισμένη επιχείρηση που κανένα δεν πείθει και που το πολύ-πολύ να υποχρεώσει κάποιους

β. Σα συνέπεια της χρεοκοπίας των κρατιστών και των εξουσιαστικών κομμάτων.

γ. Σαν επακόλουθο της αδυναμίας των χειραγωγικών και άλλων βοηθητικών μηχανισμών και μεθοδεύσεων να ανακόψουν την πορεία αυτοσυνείδησης των μαζών.

(Για τη σύνταξη του άρθρου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από το βιβλίο του Ινστιτούτου Κοινωνικών Μελετών: "Η Ανατολή της Ουτοπίας")